14. SAYI • EKİM-KASIM-ARALIK

DİJİTAL DERGİ

DüşArt®

OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU

RÖPORTAJ

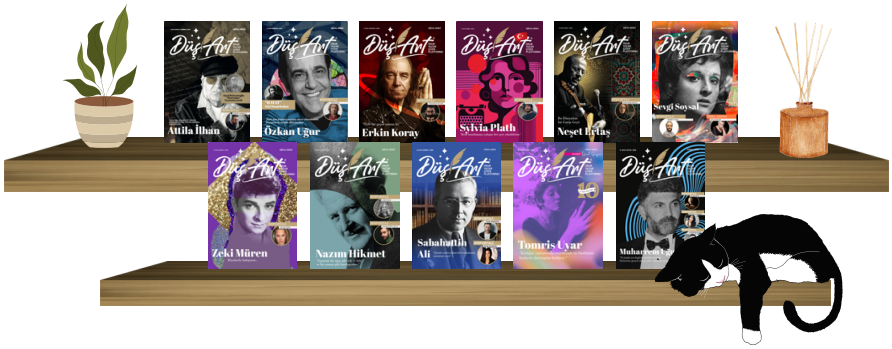
SANEM BORA

İŞ YAŞAMINDA KADIN

ERSİN UMULU

Künye

Sahibi: DüşArt
Genel Yayın Yönetmeni: Savaş Aşçı **Yayın Kurulu:** DüşArt
Yayına Hazırlayan: Duygu Yeloğlu
Tasarım: Duygu Yeloğlu
Editörler: Yağmur Ayan / Esengül Ersoy / Esra Koyuncu / Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş
e-mail: dusartofficial@gmail.com / bilgi@düsart.com

www.düsart.com

Kadromuz

Savaş Aşçı
Yasin Dedebekiroğlu
Şeyma İzler
Yağmur Ayan
Esra Koyuncu
Ezgi Ülkü Aykut
İlayda Su Güner
Nevin Ulusoy

Duygu Yeloğlu
Ebru Doğusoy
Mert Can Mantar
Tülin Ecem Turhan
Aysun Ayan
Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş
Esma Nur Dolaman

İçindekiler

14. SAYI

1- Öykü – Yasemin Seven Erangin – Fenerbahçeli Yiğit (syf 7)

2- Öykü – Esengül Ersoy – O Bir Saniye (syf 10)

3- Röportaj – Savaş Aşçı – Ersin Umulu (syf 12)

4- Şiir – Nevin Ulusoy – Ağustos Böcekleri (syf 16)

5- Deneme – Pınar Düş – Düş ve Selam (syf 17)

6- Öykü – Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş – Pazar Kahvaltısı (syf 19)

7- Şiir – Fatoş Sünbül – Bir Gün (syf 22)

8- Öykü – Selçuk Karadağ – Şarkı Değişince (syf 27)

9- Şiir – Ezgi Ülkü Aykut – Kadın (syf 29)

10- Deneme – Yağmur Ayan – Biraz da Sevgi Üzerine (syf 30)

11- Şiir – Mert Can Mantar – Nedamet (syf 31)

12- Şiir – Savaş Aşçı – Sayıklamalar II (syf 32)

13- Şiir – Esra Koyuncu – ayarsız mesafe (syf 35)

14- Röportaj – Savaş Aşçı – Sanem Bora (syf 36)

DüşArt® OKUR YAZAR ÇİZER PLATFORMU

Manifesto

DüşArt Nedir?

• Edebiyat ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlayan kolektif, bağımsız bir oluşumdur.

Ne Yapar?

• Edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, konser, podcast yayınları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı amaçlar.

• Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanır. Bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyesine katmayı, hep birlikte ürettikleriyle toplumsal fayda sağlamayı hedefler.

• DüşArt, bağımsız üretimin ve üretim safhasındaki sanatçının yanında olarak üretimi destekleyip teşvik edici olmayı amaçlar.

Editörden

Savaş Aşçı

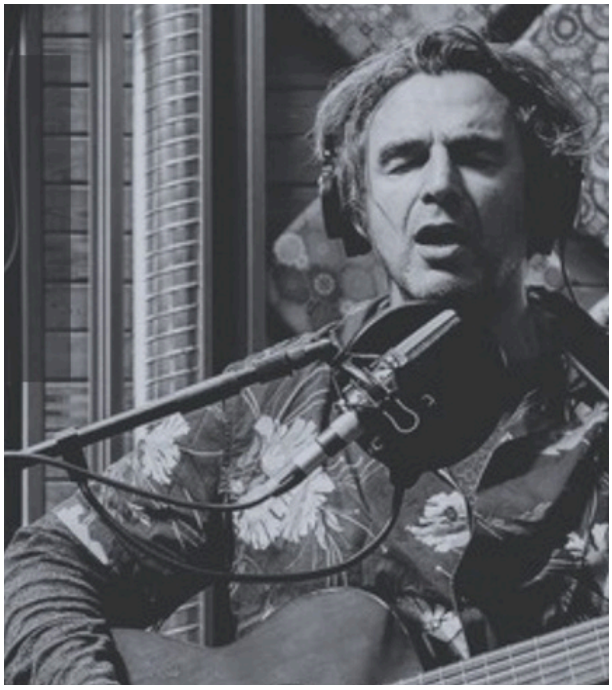
MOLA...

İki buçuk yıl önce küçük bir düşle çıktığımız bu yolda, sayı sayı yüzlerce sayfayı birlikte doldurduk. Öyküler, şiirler, denemeler, söyleşiler…
Her biri, bu dergiyi var eden emeğin ve dayanışmanın bir parçasıydı.

Bu sayıyla birlikte geçici süreliğine dergimize ara vermiş bulunmaktayız.
Bu bir veda değil; nefeslenmek, yeni düşler kurmak ve daha güçlü dönebilmek için verilen bir mola.

Tüm okurlarımıza ve takipçilerimize bugüne kadar bizi okudukları ve takip ettikleri için teşekkür ederiz. Yazılarını bize emanet eden yazarlarımıza, söyleşilerimize konuk olan sanatçılarımıza ve bu yolculukta emeği geçen herkese minnettarız.

Yakın gelecekte görüşmek dileğiyle...

Sanat ve Edebiyatı Sevmek Üzerine

Sanat ve edebiyat, hayatın hızına karşı durabildiğimiz en eski sığınaklardan biridir. Bir şiir, kendi duygumuzu başkasının cümlesinde tanımamızı sağlar; bir öykü, hiç yaşamadığımız hayatların içinden geçirerek bizi daha anlayışlı kılar. Bir şarkı, bir resim, bir tiyatro sahnesi bize yalnız olmadığımızı hatırlatır.

Sanatı sevmek yalnızca güzel olana hayran olmak değildir; dünyaya daha dikkatli bakmayı, başkasının derdine kulak vermeyi, farklı olanı merakla karşılamayı öğrenmektir. Okuyan insan empati kurmayı, soru sormayı ve düşünmeyi öğrenir. Okuyan, izleyen, dinleyen ve üreten bireylerden oluşan bir toplum ise daha özgür, daha adil ve daha umutlu bir geleceği birlikte kurar.

Bu yüzden sanatın ve edebiyatın yalnızca sanatçılara değil, hepimize ait olduğuna inanıyoruz. Bir kitabın sayfasını çevirmek, bir sergiye uğramak, bir şiiri yüksek sesle okumak ya da bir çocuğun eline kalem vermek… Hepsi küçük ama değerli adımlardır.

DüşArt olarak ikinci yılımıza bu inançla giriyoruz: Sanat, düşlemekle başlar; düşler ise paylaştıkça çoğalır.

YASEMİN SEVEN ERANGİN
yasemin_seven_erangin

Fenerbahçeli Yiğit

Yiğit'in elleri buz gibi, atkısı ayaklarına kadar sarkmış. Dudağının kenarında inceden bir tebessüm. Midesinde bir ağrı; dün akşam yediği pilav midesinde taş olmuş. Yiğit'in babası Engin, bıyıkları sigaradan sararmış, elleri kocaman, ayakları ufacık. Engin işsiz güçsüz. Kahvehanenin dış kapısında, altında bir kürsü, başı önde uyukluyor. Yiğit kahvehanenin içinde, kenarda bir sandalyede öylece duruyor. Gözü bir babasında, bir saate.

Yiğit'in annesi Zehra kuaförde çalışıyor. Sarı saçlı bir kadının elleri annesinin dizindeki lekeli havluda. Zehra manikür yapıyor, durmadan konuşuyor. Zehra'nın yalnızlıktan nefesi kokuyor.

Yiğit'i hiç sevmemiş Engin. Çocukları sevmemiş, kendini sevmemiş, kendi çocukluğunu sevmemiş. Zehra kandırmış Engin'i; bir gece kandırarak girmiş koynuna. Engin yıllardır işsiz, kimseyle anlaşamıyor. Ağzı var dili yok ama ne laf dinler ne emir. Evi geçindirmek Zehra'ya kalmış. Zehra, uzun boylu, dal gibi, saçları sırma, beli dik, omuzu geniş bir genç kadın. Lise mezunu Zehra, kafa zehir. İçi dolu, aklı dolu. Konuştukça neşe saçan Zehra. Yoksulun içindeki neşe ölür ya hani yokluktan, ondaki ölmemiş, o neşesini yaşatmaya kararlı. Neşeni besle der dururmuş kendine.

Yıllar önce meme kanserini sallamış kıçında; yenilmemiş kansere, neşe ile baş etmiş tüm dertleriyle. Neşesini ayakta tutmakta zorlansa da inadı galip gelirmiş her seferinde. Mahallenin en fiyakalı kuaföründe çalışıyor. Müşteri onu seviyor, tüm işlemleri onun yapmasını istiyor. Tırnak kenarındaki etlerle sırlar, kesilen saçlarla hayaller, çekilen tüylerle umutlar konuşuluyor. Kuaförde yaşam koçu gibi takılıyor; sadece saç boyamıyor, törpü yapmıyor, Zehra dinliyor, akıl veriyor, yol yordam gösteriyor. Kiminin kalbine iyi geliyor, kiminin aklına, kiminin hayallerine dokunuyor. Dinlemek herkesin harcı değil, Zehra bunu iyi biliyor, dinliyor can kulağıyla. Kimse onu dinlemiyor bu dükkânın duvarları dışında. O da anlatıyor kendini, o da yol istiyor yordam istiyor. Dükkân dışında Zehra bir hayalet...

Yiğit'in bir annesi, bir babası var; kimsesi yok. Yiğit dokuz yaşında, fanatik Fenerbahçeli. Okulda şanı da var, üstelik çok da çalışkan. Annesine zorla maç yayını yapan kutudan aldırmış, maçları kaçırmıyor. Okul takımında hem de. Çok sevecen Yiğit, merhametli, haksızlığa tahammülü yok. Henüz dokuz yaşında olmasına rağmen hayatı kavramaya, dertleri yüklenmeye, mücadele etmeye gönüllü. Annesi Zehra'nın çalışkan yüzü Yiğit'in en sevdiği anne yüzü. Annesine çok saygı duyuyor, babası Engin'le arası pek de hoş değil. Sadece bir kez dudaklarından dökülen "Seni sevmiyorum" cümlesi onun için Engin'in kefeni. Çocuklar için babaları bu kadar çabuk ölmez ama Yiğit için durum biraz farklı. Daha dokuz yaşında ama içinde bir mezarlık, bir çiçek bahçesi, bir cennet, bir cehennem ve kocaman bir futbol sahası taşıyor. Kalbinde daha yer var!

"Kötü olmak seçilir" derler, sahiden seçilir mi? Engin, Yiğit'i sevmediği her gün bunu düşünüyor. Ben kötü olmayı seçtim mi sahiden? Kötü müyüm lan ben gerçekten? Neden kötüyüm? Sokakta yaşayan bir deliyi ekmeğimi çalmak istediğinde öldürdüğüm için mi?

Sahi onun için mi? Oysa sokakta o delilerden, evsizlerden, psikopatlardan o kadar çok var ki, kimsenin umurunda değil onlar, ben de o pisliklerden birini öldürdüğüm için kötü olamam. Öldürdüğüm adamın cesedini sokağın ortasında bulup kimsesizler mezarlığına gömdüler ve öylece unutulup gitti. Cinayeti kim işledi diye sormadı kimse.
Annesi ve babası yangında öldükten sonra yetimhaneye giden Engin, daha on beşini doldurmadan sokaklarda devam eder hayatına. "Sokaklar benim evim lannn" diye diye yürür İstanbul'un en tekinsiz, dar sokaklarında. Çocukluğundan beri kıskanır diğerlerini. Onun derdi "diğerleri"dir. Tıpkı öz oğlu Yiğit gibi. Engin, bir tek Zehra'yı onlardan yani diğerlerinden görmedi, kendi gibi olmamasına rağmen. Sevdi Zehra'yı sahiden sevdi. Biraz annesi biraz babası biraz sokaklar biraz kimsesizliği biraz da hayat gibi sevdi.

Bir otobüs durağında tanıştıklarında henüz ikisi de çok gençti. Zehra tuttu onu elinden, korkmadan, ötekileştirmeden. Evine götürdü, yatağına yatırdı, dudaklarını kokladı, yanağını sevdi. Zehra da onun gibi "biraz"dı, onun gibi "tamamlanmamış". Yiğit'in doğacağını duyduğunda paniğe kapıldı; onu sevmeyecekti, biliyordu, o çocukları sevmezdi. Bütün çocuklar onun hayatından biraz çalmışlardı. Çocuklar hırsızdı, o ise mağdur... İçten içe kıskandı Yiğit'i, oğlunu, öz oğlunu kıskandı. O kadar çok düşündü ki onu öldürmeyi. Hele bebekken, zırıl zırıl ağlarken. O vurmak istediği yumrukları duvarlara vurdu. Kıskandı annesinin memesinden süt emen kendi oğlunu kıskandı. Yiğit de hırsızdı, tıpkı diğerleri gibi. O hep yalnız kalmıştı, peki ya Yiğit? O yalnız kalmaz, Zehra var onun hayatında, benden çaldığı yaşamı ona verecek Zehra... Yiğit, Engin'in çalınmış çocukluğu!
Mahallenin en mavi yüzlü apartmanının en alt katında yaşıyor Yiğit ve ailesi. Akşamları evde sıcak yemek hep var. Annesi tertemiz bir kadın; ev desen bal dök yala. Engin gündüz evi tarumar ediyor ama Zehra ses etmiyor. Okuldan alıyor, okula bırakıyor ya Yiğit'i, ona yetiyor.
Zehra sabahın yedisinde dükkânı açan tek kuaför. Sabah erkenden çıkıyor evden, akşam sekizde evde oluyor; sekizi hiç geçirmez. Önce yemek, sonra çay faslı; biraz nefesi çıksın istiyor. "Yarım saat ellemeyin bana," diyor. Kitap okumayı seviyor. En sevdiği yazar Rus; hani yaşarken değil, ölünce çok okunan, hani en çok sevilen. Birkaç sayfa kitap okuyor, temizleniyor ruhu. Hayatı seviyor Zehra. Üvey annesi ve üvey babasının işkencelerinden kaçıp kendine bir hayat kurmuş Zehra henüz on altı yaşındayken. Neler geçmiş hayatından, neler. Kendini hiç yalnız görmemiş ama o! Hep hikâyeler varmış hayatında, hep kahramanlar, hep savaşlar! O da Engin'i gördüğünde kendine bakıyor gibi hissetmiş ve aslında kendi elini tutmuş, kendini okşamış, kendini koklamış, kendini sevmiş!
Fenerbahçeli Yiğit bugün ilk kez Fenerbahçe'nin seçmelerine katılacak. Zehra, kuaföre gelen asker eşi Nilgün'den bir torpil bulmuş, sokmuş hemen oğlunu seçmelere. Yiğit'in on yaşına girmesine iki gün var. Engin kırk bir yaşında, Zehra otuz sekiz. Yiğit kendine bir oralet söylüyor. Portakallı oralet kokuyor kahvehane. Zehra manikürü bitirmek üzere; takım seçmelerine gidecekler. Hepsi hazır, Engin dışında. Uyukladığı yerden kalkmış, kahvenin önünde minik minik adımlıyor sokağı. Sigaradan sararmış bıyıkları arasından dumanlar çıkıyor. Kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyor; ya Fenerbahçeli olursa, ya takıma katılırsa, ya sahaya çıkarsa! Yiğit onun en büyük düşmanıymış şimdi.
Yiğit, kalbindeki hayallerle dağın en tepesinde; oradan annesine bakıyor. "Az kaldı Yiğit, birazdan Fenerbahçeli Yiğit olacaksın," diyor kendi kendine.
Engin, Yiğit'e bakıyor göz ucuyla. İçinden mahalleler, okullar, gülüşen yüzler, bıçak ucuyla öldürdüğü adam, yetimhanenin önü, hapishane duvarları geçiyor.
Yiğit'in hayalleri Engin'in gözlerinden geçiyor. Hayaller Engin'e fazla geliyor.

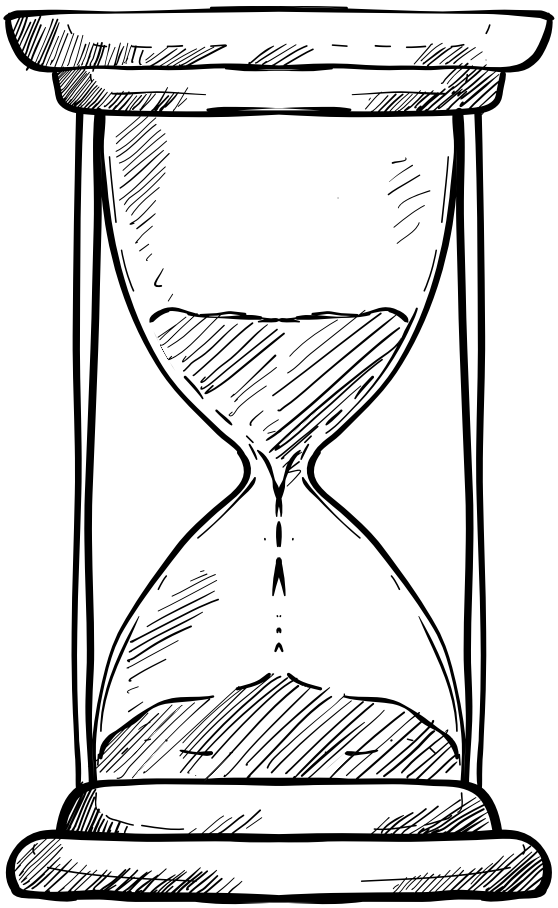
Cebinden bir dal sigara daha çıkarıyor Engin. Zehra sarışın kadına gülümsüyor. Engin tabureye oturuyor.
Kahveci çırağı Aziz çay koyuyor önüne Engin'in. Engin sevmiyor çay. Bardağı kaptığı gibi Aziz'in üzerine boşaltıyor çayı. Kahveci fırlıyor yerinden, Engin'i oturtuyor yerine. Aziz içeri yollanıyor. Engin'in en yakın arkadaşı Polat. Yıllardır bu kahvede küflenen Polat. Zehra'ya âşık Polat. Aşkını kalbinde yaşayan Polat.
Polat yangını hatırlıyor. Terzi Aysel'le Çolak İhsan'ın demlikten çıkan yangında cayır cayır yandığını, kül olduğunu hatırlıyor. Gözlerinin kenarından süzülen günler, gözlerinde sıcak bir his bırakıyor. Ateş sönse de için için yanıyor hafızasında.
Yiğit, Aziz'in yanına gidiyor koşarak. Aziz'e soruyor:
– Hangi takımlısın?
– Fenerbahçeliyim.
Yiğit gülümsüyor. Sandalyesine doğru yürüyor, oturuyor yerine. Bacaklarında bir uyuşukluk; heyecandan mı?
Zehra kuaförden çıkıyor. Engin, Zehra'ya bakıyor. Pencerenin ardından el işareti yapıyor Yiğit'e. Yiğit kalkıyor yerinden. Aziz'e yaklaşıyor, fısıltıyla:
– Şampiyon Fenerbahçe, diyor.
Aziz gülümsüyor.
Zehra sokağın başına doğru yürüyor. Yiğit babasının elini tutuyor. Engin elini vermek istemiyor. Yiğit biliyor; babası onu hiç sevmiyor, Zehra'nın haberi yok.
Engin, Yiğit'e söylüyor bir akşam:
– Seni sevmiyorum.
Yiğit ağlıyor. Yiğit yaralanıyor.
Çıkıyorlar kahveden. Zehra oğluna sarılıyor. Engin, Yiğit'in kolundan tutup çekiyor. Yolun kenarından yürüyorlar.
Gittikçe yaklaşıyorlar kulübün kapısına. Engin, yangının olduğu akşam Fenerbahçe maçını izlediğini hatırlıyor. Fenerbahçe gol atmış, mahalleyi duman sarmış. Engin on yaşında, anasız babasız kalmış. Ev yanmış, bitmiş, kül olmuş.
Engin hem yetim hem öksüz kalmış.
Yiğit kulübe yaklaştıkça terlemiş. Eli ayağı buz gibi olmuş, kalbinde hayaller.
Engin karşıdan gelen arabayı görmüş. Yiğit önden yürümüş. Bacakları sevinçten titremiş. Engin, Yiğit'i kıskanmış. Engin Fenerbahçe'yi kıskanmış.
Heyecandan ağlamış içine doğru Yiğit. Engin karşıdan gelen arabanın yaklaştığını görmüş. Yiğit'i arabanın altına itmiş. Yiğit'i boğmaya çalışıp beceremediği zamanların acısını çıkarıyordu. Zehra'nın elini tutuyor.
Engin ağlıyor, kimse görmeden. Zehra ağlıyor, neşesini kaybetmeden.
O sene Fenerbahçe de şampiyon olamıyor.
2026 Şubat

ESENGÜL ERSOY
esengulersoyy

O Bir Saniye

Bardağın kenarına yapışmış ince çay lekesini incelerken bir karar verdiğini sezinledi. Oysa verdiğini düşündüğü kararın yalnızca bir prova olduğunu, asıl kararsızlığın birkaç saniye sonra, telefonun ekranı yeniden aydınlandığında başlayacağını henüz bilmiyordu. Çünkü insan çoğunlukla büyük anlarda değil, en sıradan görünen tekrarlarda düşer kendi zihninin dar koridorlarına.

Mesaj kısa ve sade görünüyordu: "Aşağıdayım." Ne bir ünlem ne bir açıklama ne de bir duygu vardı. Yalnızca varlığını bildiren o bir kelime. Fakat o bir kelime; bütün geçmişlerini, yarım kalmış konuşmalarını ve ertelenmiş yüzleşmelerini içine sığdırmış gibiydi. Aşağıdayım. Yani yukarı çıkabilirim. Yani kapını çalabilirim. Yani artık saklanacak bir boşluk kalmayabilir.

Perdenin arasından sokağa baktı. Göremiyordu onu ama görmekle görmemek arasındaki o birkaç saniyelik boşluk, zihnini ihtimallerle doldurmaya yetti. Eğer aşağıdaysa, bekliyorsa demek ki söyleyeceği bir şey vardı. Ve o şey, ya bir son olacaktı ya da uzun zamandır cesaret edemedikleri bir başlangıç. Her iki ihtimal de aynı derecede sarsıcıydı çünkü başlangıçlar, ulaşılan sonlardan daha fazla sorumluluk gerektiriyordu.

Telefonunu tekrar eline aldı fakat hızla yerine bıraktı. Cevap yazmak zor değildi. Gel, diyebilirdi ya da bugün uygun değilim. Fakat mesele yazmak değildi. Mesele, kendi içindeki dağınıklığı hangi cümleyle örteceğiydi. Onun mesajına cevap verirse yanına çağıracak, kendini hazır hissetmediği bir konuşmanın içine girecek, yıllardır ustaca sürdürdüğü dengeyi bozma riskini alacaktı. Çağırmazsa, belki de bir daha hiç böyle bir eşikte durma fırsatı bulamayacaktı.

Küçük bir kararsızlık gibi görünüyordu dışarıdan. Oysa içeride, geçmişle şimdi arasında gerilmiş görünmez bir ipte yürüyordu. Çünkü o, hayatında hiçbir ilişkiyi tam anlamıyla bitirmemişti. İnsanları kaybetmemiş, yalnızca yavaş yavaş uzaklaşmıştı; konuşmaları azaltarak, cevap sürelerini uzatarak, duygularını belirsiz ifadelerin içine saklayarak. Böylece hem suçlu olmuyor hem de terk edilen tarafın acısını üstlenmiyordu. Belirsizlik, onun en güvenli limanıydı. Netlik ise hep bir fırtına.

Aşağıdaydı... Bu, kendi limanına doğru yürüyen ve orada bekleyen bir gemi demekti. Gemiler, limanları ya büyütür ya da yıkardı.

Kendi içinde bağımsız iki ayrı ses vardı. İlki, sakin ve mantıklıydı. En fazla konuşursun, en fazla incinirsin... Bu kadar büyütme. Diğeri ise daha eski, daha derin ve çocukluğa yakın bir yerden geliyordu. Ya bir şey değişirse? Ya artık geri dönemeyeceğin bir noktaya gelirsen?

İşte tam burada kararsızlığının asıl nedenini fark etti. Mutsuz olmaktan değil, dönüşmekten korkuyordu. Çünkü dönüşmek, alıştığı kimliğin kabuğunu çatlatmaktı. Şu an bulunduğu noktada yarım kalmış, netleşmemiş, gri alanlarda yaşayan biri olarak kendisini tanıyordu. Eğer onu yukarı çağırır ve konuşurlarsa, belki de kendisini başka bir biçimde görmek zorunda kalacaktı. Daha açık, daha talepkâr, belki de daha kırılgan...

Kırılganlık, onun için bir zayıflık değil, bir ifşa hâliydi.

İçini göstermek, kontrolü bir başkasına bırakmak demekti. Oysa kontrol, gelmiş geçmiş en güçlü yanılsamaydı. O da; erteleyerek, belirsiz bırakarak, net bir evet ya da hayır demeyerek kontrol ettiğini sananlardandı. O an kontrol sandığı şeyin, aslında donup kalmak olduğunu fark etti.

Telefon yeniden titreşti. "Gidiyorum o zaman."

Bu mesaj, bir önceki mesajdan daha ağırdı. Çünkü bir geri sayımın başladığına işaretti bu. Birkaç saniye içinde vereceği karar, belki de aylarca sürecek bir suskunluğu ya da yepyeni bir konuşmayı başlatacaktı. Zihni hızlandı; kalbi değil, zihni. Kalbi hâlâ düzenli atıyordu ama düşünceler, birbirlerine çarparak hızla çoğalıyordu. Eğer şimdi yazmazsa onun gidişini izleyecek, belki de bir daha böyle bir eşikte duramayacaktı. Yazarsa bütün savunmaları düşecek, o kapıyı gerçekten açmak zorunda kalacaktı.

Parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı önce. "Gel." yazdı. Sildi. "Bir dakika." yazdı. Sildi. "Gitme." yazdıysa da bir an uzun uzun baktı.

Tam o sırada, kendi içinde küçük ama keskin bir farkındalık belirdi: Aslında ne onu çağırmaktan korkuyordu ne de göndermekten. Korktuğu şey, seçtiği ihtimalin ardından tutacağı yastı. Çünkü insan hangi yolu seçerse seçsin, seçmediği yolun hayaletini de yanında taşıyordu. Ve o, hayaletlerle yaşamayı iyi bilirdi fakat onları kendi elleriyle yaratmaya hazır değildi.

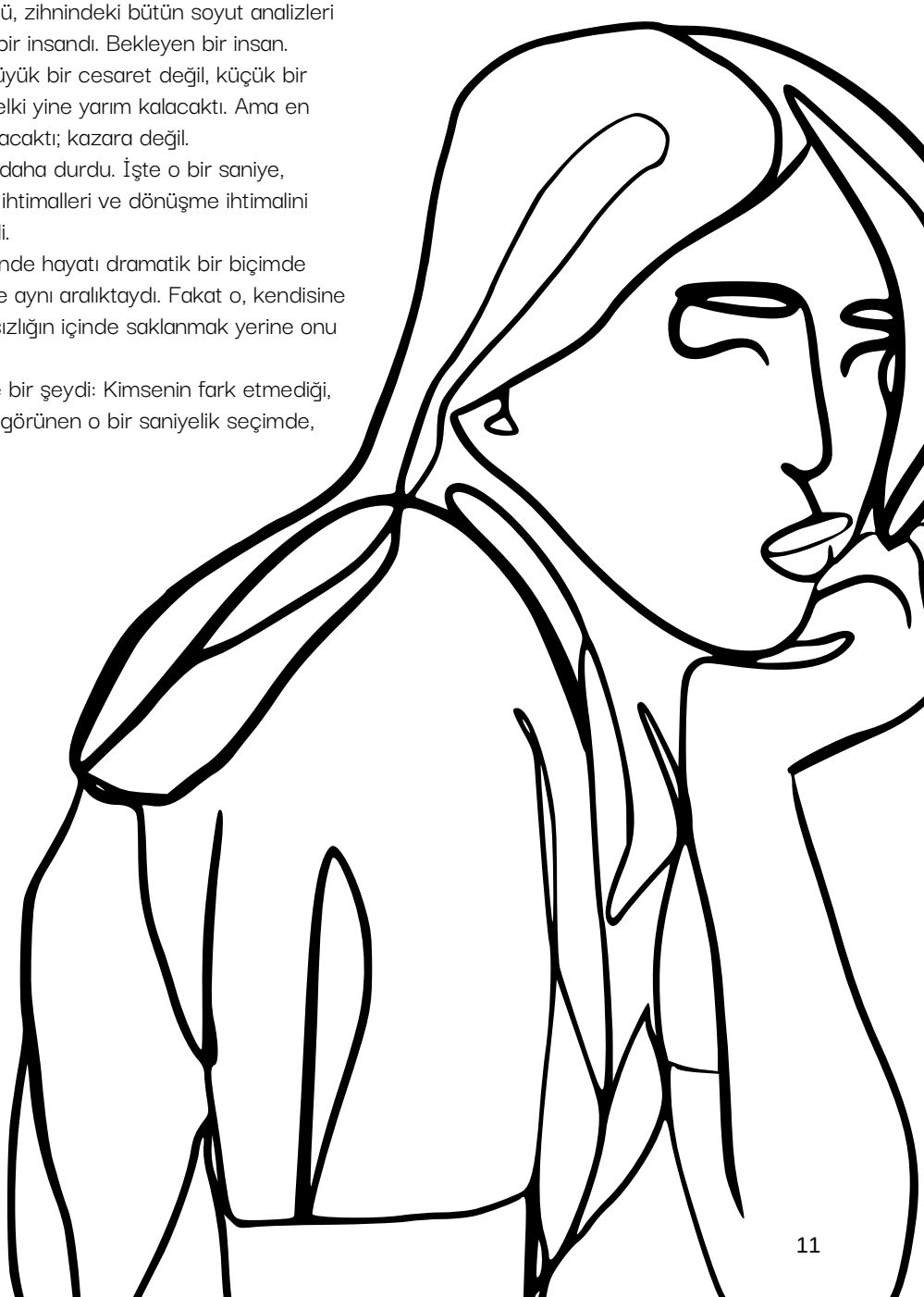
Sokağa baktı. Bu kez gördü onu. Aşağıdaydı. Omuzları hafif düşmüş, beklemenin o tanıdık sabrıyla öylece duruyordu. Bu görüntü, zihnindeki bütün soyut analizleri dağıttı bir anda. Artık mesele bir ihtimal değil, bir insandı. Bekleyen bir insan.

İçinde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissetti. Büyük bir cesaret değil, küçük bir netlikti bu. Belki konuşma iyi geçmeyecekti. Belki yine yarım kalacaktı. Ama en azından bu kez yarım kalış, bilinçli bir seçim olacaktı; kazara değil.

"Gel." yazdı ve göndermeden önce bir saniye daha durdu. İşte o bir saniye, bütün kararsızlığın özüydü. Geçmişi, korkuları, ihtimalleri ve dönüşme ihtimalini içinde taşıyan dar bir aralık. Sonra da gönderdi.

Mesajın iletildiğine dair o küçük işaret belirdiğinde hayatı dramatik bir biçimde değişmemişti. Oda aynıydı, çay hâlâ ılıktı, perde aynı aralıktaydı. Fakat o, kendisine dair küçük bir şeyi yerinden oynatmıştı. Kararsızlığın içinde saklanmak yerine onu delip geçmişti.

Ve belki de insanın büyümesi tam olarak böyle bir şeydi: Kimsenin fark etmediği, alkışlanmayan, dışarıdan bakıldığında önemsiz görünen o bir saniyelik seçimde, kendi içindeki donmuş suyu kırmak.

RÖPORTAJ

ERSİN UMULU

DüşArt

SAVAŞ AŞÇI
savasascii

> *Oyunculukta role hazırlanırken içindeki farklı benleri ortaya çıkarmak, keşfetmek çok keyifli; her gece sahnede salgıladığınız adrenalin ve heyecan duygusu hiçbir şeye değişilmez.*

ERSİN UMULU

Düş Art Okur Yazar Çizer Platformu olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik.

Bugün tiyatrocu Ersin Umulu ile birlikteyiz. Merhaba Ersin Bey. Sizin hem oyuncu hem yönetmen olduğunuzu biliyoruz, okurlarımız için biraz kendinizden bahseder misiniz?

Merhaba Savaş bey. Ben Ankara doğumluyum. İlk ve orta eğitimi Ankara'da tamamladıktan sonra 1987 yılında İzmir Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesi Tiyatro Oyunculuk bölümüne girdim. 1992 yılında mezun oldum. Aynı yıl İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir tiyatrolarında oyuncu olarak çalışmaya başladım. İlk oyunum John Guare'nın yazdığı "Altı Derece Uzak" oyunuydu. Halen İstanbul Şehir Tiyatrolarında oyuncu ve yönetmen olarak olarak çalışmaktayım. Bu sezon Şehir Tiyatrolarında yönettiğim Dinçer Sümer'in yazdığı "Maviydi Bisikletim", Claude Magnier'in "Oscar", Johanna Adams'ın "Gidion'un Düğümü" ve (Özel tiyatro) Tiyatro Dokuz'da Josep Maria Miró'nun "Arşimet Prensibi" seyirciyle buluşmaya devam ediyor. Ayrıca on iki yıldır üniversitede sınıf arkadaşım Vahide Perçin'in kurduğu oyunculuk okulu Akademi Otuz Beş Buçuk'ta oyunculuk dersleri vermeye devam ediyorum.

Sizin hem oynadığınız hem de yönettiğiniz bazı oyunları seyretmiş ve kendini bu konuda şanslı gören biri olarak Ersin Umulu hangi tarafta olmayı daha çok seviyor veya hangi tarafta kendisini daha rahat hissediyor?

Tiyatro sanatına, mesleğine aşık biri olarak oyuncu ve yönetmen olarak her ikisinin de bende yarattığı hister farklı. Oyunculukta role hazırlanırken içindeki farklı benleri ortaya çıkarmak,keşfetmek çok keyifli, her gece sahnede salgıladığınız adrenalin ve heyecan duygusu hiçbir şeye değişilmez. Ama yönetmenlik bir adım önce sanırım, yönetmenin sorumluluğu daha yüksek. Teksti yani oyun dekor ışık kostüm ve oyuncularla beraber sahnede yeni bir dünya kuruyorsun ve bu senin kurduğun dünya oluyor bunun hazzı da hiçbir şeye değişilmez. Evet, stresi zor ve sorumluluğu çok fazla. Sanatsal liderlik yapma duygusu hoşuma gidiyor. Ve premierde bu yarattığınız dünyayı seyirci ile beraber izlemek tarifi imkansız bir duygu, tabii ki alkışlar.

Tiyatro serüveniniz nasıl başladı? Kız kardeşinizin de yine sizin gibi tiyatrocu olduğunu biliyoruz. Aileden gelen bir şey miydi bu, yoksa ikiniz de kendi kararlarınızla mı seçtiniz bu yolu? Biraz tiyatrodaki mesleki yolculuğunuzu merak ediyoruz açıkçası.

Bize tiyatro sevgisini aşılayan ailemizdi. Ailemiz, diyorum çünkü benim kız kardeşim de Şehir Tiyatrolarında oyuncu, Esin Umulu... Küçük yaşlardan itibaren annem ve babam bize Ankara Devlet Tiyatrosundaki çocuk oyunlarını izleterek, tiyatro aşkımızın ilk tohumlarını atmaya başladı. Liseden mezun olduktan sonra Ankara'da özel tiyatrolarda çalışmaya başladım. İlk oyunum Çağdaş sahnede Mario Vargas Liosa'nın romandan oyunlaştırılan "Kent ve Köpekler" oyunuydu. Ardından Franz Kafka'nın romanından oyunlaştırılan "Amerika" adlı oyun oldu. Oyunda romanın baş karakteri Karl Rossman karakterini oynamıştım. O yaşta bilemiyoruz aslında, sorumluluğu çok yüksek bir rol, o yaşların ilgisizliği diyelim hemen kabul etmiştim. Şimdi böyle bir teklif gelse beş kere düşünürüm. Bu oyundan sonra konservatuvar sınavına girdim ve İzmir Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesini kazandım. Bir sene sonra da kız kardeşim Esin okumaya başladı. 1992 yılında mezun olduk. Eğitim sırasında çeşitli özel Çocuk tiyatrolarında çalışarak hem deneyim kazandık hem de harçlığımızı çıkardık. Aynı yıl İstanbul'a gelerek İstanbul Şehir Tiyatrolarında çalışmaya başladım.

Bu mesleğe başlarken sizi etkileyen, size ilham olan birileri var mı? Günümüzde kimleri daha çok beğeniyorsunuz?
Beni etkileyen yalnızca tiyatronun büyülü dünyası... Çocuksunuz, oyunları büyük hayranlıkla izliyorsunuz, merak ediyorsunuz. İçinizden bir ses, bir duygu bilemiyorum sizi sanata yönlendiriyor. O yaşlarda cumhurbaşkanlığı Senfoni orkestrası konserlerine giderdik hafta sonları, büyük tiyatroda bale izlerdim. Büyük tiyatroda opera izlemek büyük bir keyifti benim için, içimdeki bu sanat aşkı bir şekilde yeşerdi ve bugünlere kadar geldik

Yönetmen olmak oyunculara karşı bakış açınızda ne tarz bir değişiklik yaptı? Onları daha farklı şekilde görmeye mi başladınız?
Ben de bir oyuncuyum. Öncelikle yönetmen olarak oyuncuya nasıl yaklaşmam gerektiğini biliyorum. Yaratım süreci sancılı ve zordur. oyuncunun dilinden en iyi oyuncu anlar.

Bir de Akademi 35,5 var. Burada eğitmenlik yaptığınızı söylediniz. Burada süreç nasıl gelişti ve nasıl gidiyor. Neler öğretiliyor bu kurumda? Belki okurlarımızdan birileri gelecekte böyle bir yerde eğitim almak ister, kim bilir?
Vahide Perçin, benim Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesinden sınıf arkadaşım. Otuz Beş Buçuk Akademi, Vahide Perçin'in kurduğu bir okul on iki yıldır eğitmen olarak çalışıyorum. Oyunculuk derslerine giriyorum. Akademi Milli Eğitim Bakanlığına bağlı, beş aylık bir eğitim var. Bu süreçte diksiyon, sahne oyunculuğu ve kamera önü oyunculuk dersleri veriliyor. Oyunculuk eğitimi almak isteyen tüm genç arkadaşları Otuz Beş Buçuk Akademiye bekleriz.

Oynadığınız karakterler arasında ayrı bir yere koyduğunuz bir karakter var mıdır?
Evet, zor bir soru. Aklıma ilk gelen William Shakespeare'in Romeo&Juliet oyunundaki Tybalt karakteri. Michael Almaz'ın yazdığı "Kafka'nın Kadınları" oyununda Kafka'yı oynamıştım, unutulmazımdır. Euripides'in "Medea" oyununda Jason. Yine Shakespeare'in "Bir Ata Krallığım" oyununda Leartes rolü ve Haldun Taner'in yazdığı "Gözlerimi Kaparım Vazifemi Yaparım" oyununda anlatıcı oynamıştım. Eğlenceli bir müzikaldi. Tango söylediğim, dans ettiğim ve tipten tipe girdiğim bir roldü.

Şu sıralar içinde olduğunuz veya yakın gelecekte bir proje var mı?
Bu sezon, özel tiyatro olan Tiyatro Dokuz'un bir oyununu yönettim; Josep Maria Miro'nun "Arşimet Prensibi". Yapımcılığını Dokuz Eylül Üniversitesinden arkadaşım Özkan Binol yaptı ve isim babası kendisidir. Dekor tasarımı da Hakan Dündar'a ait. Biz üç, Dokuz Eylüllüler Tiyatro Dokuz'da buluştuk. Önümüzdeki sene yine Şehir Tiyatrolarında oyun yöneteceğim, şu anda onun hazırlıkları içindeyiz. Oyunun adını vermeyeyim ama Türkiye'de prömiyerini yapacak oyun.

Kariyerinizde gelecekle ilgili planlarınız neler? Sizi televizyonda pek görmüyoruz, sanırım görmeyeceğiz de fakat dijital platformlarda bir şeyler yapmayı düşünüyor musunuz? Ya da tiyatroda şu oyunda, şu karakteri oynamayı veya şu oyunu yönetmeyi çok isterim dediğiniz bir oyun/karakter var mı?
Akademideki dersler, Şehir Tiyatroları, ayrıca ben beş yıldır Sadri Alışık tiyatro jürisindeyim, bu yoğunluk içinde TV'ye zaman ayırmak biraz zor. Ben bundan sonraki kariyerime yönetmenlik ve eğitmen olarak devam edeceğim galiba. Evet, yönetmek istediğim oyunlar oldukça fazla adları da bende saklı söylemem :)

Şimdi daha kişisel sorulara geldik. En sevdiğiniz veya en iyi diyebileceğiniz eserler nelerdir. Bu bir tiyatro oyunu olabilir, kitap olabilir, şarkıcı veya grup olabilir, film olabilir... farklı dallarda da olabilir. Aklınıza geldiğinde, "bu çok iyiydi" diyebileceğiniz eserler.
Ben, William Shakespeare hayranıyım, onun tüm eserleri diyebilirim. Başucu filmim Alejandro Gondalez Inarritu'nin "Paramparça Aşklar ve Köpekler" filmi. Tiyatro oyunu olarak 2007'de Sibiu Festivali'nde izlemiştim, Silviu Purcarete'nin "Faust" oyunu.

En sevdiğiniz Türk yazar hangisi ve şu sıralar kimleri takip ediyorsunuz? Okurlarımızın da listelerine eklemesi için bize Türk edebiyatından en sevdiğiniz üç kitabı söyler misiniz?
Evet, birinci sırada Murathan Mungan "Harita Metod Defteri", Seray Şahiner "Ülker Abla", Hakan Günday "DAHA"

Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz.

NEVİN ULUSOY
nevinulusoyy

Ağustos Böcekleri

Ağustos böceklerinin ezgilerini biriktiririm ben
Ağustos gecesi siyahında
Bakkhalar coşkunluğunu
Gece tınısı içmiş dudaklarında
Ağustos, sona doğru gözalıcılığında
Yaz çakımlı sevinç koleksiyonu
"Kristal Gemi" içimdeki açık deniz ufkunda
Buz gecelerde ağustos böcekleri rüzgarım esecek poyraza nispet
Mevsimlerce
"Kelebeğin çığlığı" arayışlarım
Düşünmeler hep aşırı dozda
Ağustos böcekleri ezgilerinde Pan'ın gözleri
Yeryüzü yıldızlarında Bakkhalar'ın ateşi
Pan'ın gözlerinden kaçış yok
Issız yeşil yalımlar, mevsimlerce
Müzede tutsak değil ki o
Kıvrım kıvrım boynuzları
Yabanıl bir rüzgarda ürpertili kucaklayışı
Şehrimin ışıkları, yeryüzü yıldızları
Dalgaların ayla sarmaş dolaşlığında
Yıldızlar açacak kış gecelerinde
"Kristal Gemi"ye tutunduğum yerde
Deniz kokuyor ağustos böcekli yıldız ateşleri
Dionysos kahkahasıdır yankılanan dumanlarda
Bilge ağaç gölgeleri antik şehrin sonsuz taşlarında
Yakamozlar isli cam kırıklarında
Biliyorum sığınağımı tek başınalık yolumda
Ağustos böcekleri yoldaşlığında
Biraz duman, birkaç damla, birkaç satır diyarına
Siyah iyot kokulu mavi çağrılar
Anın sonsuzluğa varışında ıssız dokunuşlar
İnsanlardan üşüyüp tek başınalığımda yol almalar
Varmış gibi görünen yoklar
Kumların tenle buluştuğu gece yarıları
Tınılar, dumanlar, satırlar deryasında
Duyarız "kelebeğin çığlığını"

PINAR DÜŞ
pinardus

Düş ve Selam

”Çok zor kendinin farkında olmak. Psikolog değiliz ama taş çıkarmışız gibi hissetmez miyiz dostlarımızın yaralarını sardığımız vakitler? Çare olamasak da vermişizdir o gazı. Halletmişizdir. Tamamdır günün görevi. Bundan sonrası hep toz turuncu. Pembeliğe henüz vakit var çünkü. O kadar da değil... Arkadaşın bıraktığın gibi mi peki? Gaza gelmeye hazır ama köşeyi dönene kadar. Çünkü iki ağlamakla çözülmüyor derdimiz kederimiz artık. Büyüdük. Sorunlar büyümedi aslında. Farkındalık arttı. Gökyüzünden puzzle yağıyor. Gediğine oturtmayı biliyorsun tabii ki. Tırnağın kırılır diye ya da çok para verdiğin manikürün bozulur diye bir bahanen yok, biliyorsun. Ama yakıştıramıyorsun yerlerini. Üzgünüm... Hepsinin yeri tamam ve alternatif yok.

Kim kırdı seni kafa tasından ayak serçe parmağına kadar? Kim girdi hakkına da çıkmak bilmedi? Kim aldı gönlünü en gerekli zamanda? Kim yanlışının farkına varmamak için iki durak erken indi hayatından? Kim sevmedi seni? Asıl kimler sevsin istedin de sevdirememenin beceriksizliğini yaşadın otuz yaşına kadar? Otuz beşine geldiğinde en masumun sen olduğunu anladığın vakit kimler yanındaydı? Ya da kendini değiştirmeye süper hazırlanmışken, o artistik duruşunu gösteremediğin kaç kişi kaldı? Egon kaç kere elinde patladı? Lazımdı çünkü... Tüm bunlardan sonra hepsine çekerken afili, okkalı, şekersiz ve de duble siktirini, herkesin arkanda sırayla beklediğini fark ettiğin o an... Nefes keser. İsyan ettirir. İnançlarını sorgulatır. Sonra tüm herkesten yakanı kurtarmak istediğinde dönüp el açtırır yaradana. Öyle değişik. Öyle boktan.

Melankolik değil, gerçekçiyim. Hayal aleminde yüzmüyorum. Çünkü deniz analarından korkuyorum. Canımın acımadığı ve farkındalığımın arttığı en güzel dönemimdeyim. Çünkü ne hissediyorsam, ne ile sınanıyorsam, kaybettiklerimin acısı, kazanamadıklarımın sancısı, sevildiğimin sanrısı, bir de yüreğimin katran karalığı var. Tasasının ağırlığı? Çoktu... Tek başınalığımın kokusu var artık. En sevdiğim çiçeği yeni öğrendim mesela. Ne yaşıyorsam, kendi kendime...

Tek düze konulardan sıkılmış, hepsini aynı anda kısa kısa yaşayıp anlamını yitirdiğimi zannettiğim bir yıl. Random mudur nedir öyle gülmek aşırı keyifli artık. Emoji bulmaya üşenecek yaştayım çünkü.

Basit görünen ama sert bir selamdı, kabul.
Okuduğun lisenin önünden geçerken eski dostlarını göremeyeceğini bildiğin halde sınıfının penceresine dolu bir gözle ve anlamlarını senin dışında kimsenin bilmediği duygularla eğilen bir baş gibi. Ya da bir kahvehanenin önünden geçerken kopamadığın akrabalarınla karşılaşmamak için başın önde ya da boş telefon ekranına bakar gibi yaparken hatta tam kurtuldum derken köşedeki Gülsüm teyzeye yakalanmanın verdiği çaresizlik gibi. Daha ileri gidip de nereden geldiğini, poşetinde neler olduğunun hesabını vermek zorunda olman gibi. Ayıp olmasın diye belli etmeme çabanın gücüyle mertliğinin ve merhametinin verdiği muhteşem vicdanın gibi bir karşılama beklemiyoruz elbette kimseden. Ama yine de selam...

Bu arada, biliyor musunuz? Her kız çocuğu aşıkmış babasına. Olur öyle... Pembe de her kadına yakışmıyor mesela..."

TUĞÇE HEPKARADAGİDEN ÖZDEŞ

tugcehepkaradagiden_ozdes

Pazar Kahvaltısı

Sakin bir yerdir burası. Herkes herkese aşina ve bir o kadar da yabancıdır. Buranın halkı yanınızdan geçerken selam verir ama sizinle konuşmaz, dolayısıyla kimse bir başkası için "onu iyi tanırım" diyemez. Bu kentte her şey konuşulur ama duygular konuşulmaz. Bu toprakların insanı yüzyıllardır soğuk bir nezaketle yanyana yaşar ama birlikte değil. Yanyana olmakla birarada olmak faklı şeylerdir. Yanyana yaşayınca dedikodu, laf taşıma veya haber alma konularında büyük eksiklikler olur, birlikte yaşamlarda bunların hepsi had safhadadır. Yanyana yaşamlarda sosyal hayat daha çok sanat, spor, bilim, siyaset üzerine kurulurken birlikte yaşamlarda kişisel hırslar, arzular, özlemler, beklentiler daha çok konuşulur.

On yıl önce buradaki bir evde, sebebini kimsenin bilmediği bir yangın çıktı. Tüm aile yaşamını yitirdi. O gece eve geç gelen delikanlı, evinin önünde itfaiye ve ambulansı görünce sinir krizi geçirdi. Hepimiz gördük durumu ama hiçbirimiz bu konuda konuşmadık. Sonrasında hep birlikte destek olup o delikanlıya yeni bir ev yaptık, ama hiçbirimiz ona nasıl hissettiğini sormadık. İhtiyaçları sorduk, karşıladık ama hisleriyle ilgilenmedik. Gel zaman git zaman delikanlı büyüdü. Koca adam oldu, üniversiteyi bitirdi, iş kurdu, hobiler edindi, sevdi, sevişti, ayrıldı, unuttu ama hepsini burada, duyguların konuşulmadığı küçük kentte yaptı. Zamanın hızına şaştı, yangından bu yana ne çok şey değişmişti hayatında, ailesinin yüzleri birer birer solarken zihninde, anıları ne kadar da canlıydı, tek başına ne çok şeyin üstesinden gelmişti, üstesinden geldiği şeyleri düşündükçe hoş bir tatmin duygusu içini dolduruyordu, yalnızlığın burukluğu yerini tatlı bir konfora bırakmıştı, hani neredeyse "iyi ki o yangın çıkmış" diyecekti, kendi bencilliğine de şaşırdı ama bu şaşkınlığından kimselere söz etmedi, söz etmek aklına bile gelmedi, duyguları konuşmamak genetik kodlarımıza işlemişti.

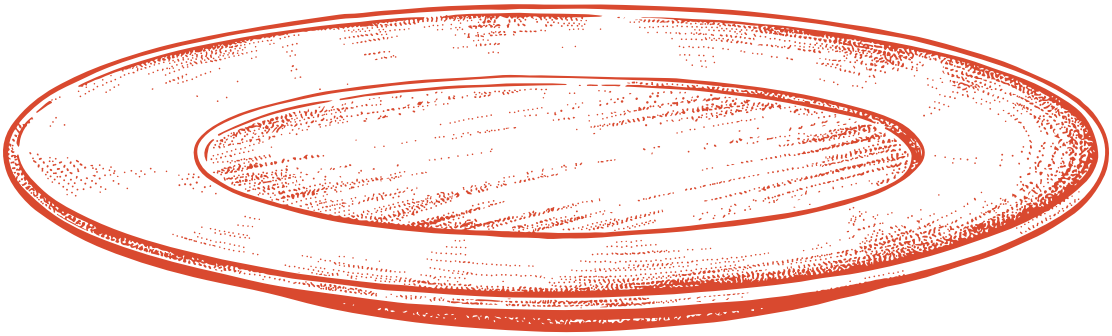
Yine böyle duygularına kapılıp da karmaşık rüyalar gördüğü bir sabah sokaktaki gürültüyle uyandı. Camdan dışarı baktığında karşıdaki boş eve birilerinin taşındığını gördü. Bir aile. Üç çocuk, anne ve baba. Çocuklardan ikisi yetişkin denecek kadar büyük, üçüncüsü belli ki kaza kurşunu, henüz ilkokul çağında. Gülümsedi. Evlerine eşya taşıyan bu insanlar ona birkaç dakika içinde birçok şey söylemişti, hiç konuşmasalar da. Anne ve baba altmışlı yaşlardaydılar ve birbirlerini seviyor gibi görünüyorlardı, erkek çocuk üniversite çağındaydı kız ondan 4-5 yaş daha büyük olmalıydı. Perdenin ardından onları izlerken bir sigara yaktı, cama iyice yaklaştı ama perdeyi açmadı, bu ailenin bir karınca ailesi gibi telaşlı ve hızlı hareketleri hoşuna gitmişti, neredeyse sigarası perdeye değip yakacaktı, son anda farketti, geri çekildi. Sigarasının dumanını sertçe üfledi, sigarayı söndürdü. Lacivert pantolonunu, açık mavi gömleğini giydi, aynada kendi görüntüsüne baktı, beğendi gördüğünü, yılık bir gülümseme kondu dudağının kenarına. Belediye meclisindeki işine gitmek üzere evden çıktığında aileye selam verdi, bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu ama evin babası çok konuşkan çıktı. Planı selam verip nezaketen bir ihtiyaçları var mı diye sormak, sonra da yoluna gitmekti. Ama ne mümkün!

Adam başladı anlatmaya, kızı öğretmenmiş, buraya atanmış, eşiyle kendisi emekliymiş, kızı tek mi göndersinlermiş, küçük kardeşini de kızının atandığı okula yazdırırlarmış, büyük oğlan da bu sene üniversite sınavına girecekmiş, bu küçük şehirde daha çok ders çalışırmış, arkadaşlarından uzakta olmak iyi olurmuş, hem yeni bir yer de görür yeni bir kültür tanırlarmış.... Bu adama buradaki kültürle ilgili olarak ilk önce çok konuşmaması gerektiği öğretilmeli, diye düşündü. Sadece dinledi ve gülümsedi. Adam susunca da iyi günler dileyip oradan uzaklaştı.

Günler aynı hızla geçiyordu. Kendi rutininde en küçük bir değişiklik olmadan, otomatik vitese alınmış bir araba gibi yaşıyordu hayatını. Karşısındaki evde de tatlı bir telaş vardı, onların telaşını ve neşesini buradan hissedebiliyordu. Daha önce böylesine gürültülü, taşkın yaşayan insanları hiç görmemişti. Bir akşam kapısı çalındı, alışkın değildi habersiz çalınan kapı ziline, panikledi. Kapıyı açtığında karşı evdeki kızı bir tepsi içinde birkaç çeşit yemekle karşısında buldu. Şaşkın şaşkın tepsiye bakarken kız "Annem selamlarını gönderdi, geldiğimiz yerde komşuluğa çok önem verirdik, burada da aynı geleneği sürdürmek istiyoruz, bu tepsi de iyi niyetimizin nişanı" diyerek tepsiyi adamın eline tutuşturdu. Kekeleyerek teşekkür etti bizim adam ve kapıyı kızın gitmesini beklemeden kapatıverdi. Atlet ve pijamayla bu kıza göründüğü için huzursuzlanmıştı. Ne biçim iyi niyet bu, diye düşündü, ben istiyor muyum bakalım sizin beni böyle aniden rahatsız etmenizi?! Ne yapmalıydı şimdi? Bu yemeğin karşılığında bu insanlara ne vermeliydi? Komşuluksa komşuluk, selam veriyordu her sabah işte, daha ne istiyorlardı kendisinden? Boşalan tabakları ne yapacaktı? O da içlerine yemek koymalı mıydı? Boş verse olmaz mıydı? Düşündü taşındı, ertesi gün tabaklara pastaneden aldığı poğaçalardan koyup kapılarına dayandı. Kapıyı evin hanımı açtı. Tepsiyi ona uzatırken "bizim buralarda kimse kimseye durup dururken yemek vermez, buyurun tabaklarınızı." dedi ve arkasını dönüp evine gitti. Kadın arkasından biraz şaşkın biraz da gülümseyen bir yüzle bakıyordu.

Günler geçerken bu küçük kentte küçük değişimler yaşanıyordu. Mahallenin okulundaki çocuklarda bir tuhaflık vardı. Sokak oyunları artmış, empati yapmaya çalışan, "ya senin başına gelseydi..." ile başalayan cümlelerin sıkça duyulduğu bir zaman başlamıştı. Sanki bir şeyler değişiyordu. Marketteki kasiyer kız her müşterisine "nasılsınız bugün?" diye soruyordu. Hastanenin güvenlik görevlisi de artık gülümsüyor ve hastalara "geçmiş olsun." diyordu. Küçük ama göze batan değişimlerdi bunlar. Kayıtsızlıktan ilgilenmeye doğru evriliyordu insan ilişkileri. Bu süreçte bizim yalnız adamla yeni komşuları arasındaki yemek ve tepsi trafiği de artmıştı. Her tepsi alışverişinde 1-2 kelimelik diyaloglarla taraflar birbirini anlamaya çalışıyorlardı.

Bir pazar sabahı adamın kapısı yine çaldı ve yine karşı evin öğretmen kızı kapıda elindeki tepsi ile bekliyordu. Ama bu sefer tepside yemek değil kahvaltılıklar vardı. Adam "ama ben zaten kahvaltı yapabiliyorum, neden bana zeytin peynir getirdin?" dediğinde kız "pazar sabahı kimse yalnız kahvaltı yapmamalı, ya sen gel bize ya da ben geleyim burada birlikte yiyelim." dedi. Bu teklif adamı çok rahatsız etti. Hayatı boyunca kimsenin sofrasına oturmamış, kendi sofrasına da kimseyi buyur etmemişti. Evi onun mahremiydi, kızı içeri almak istemedi. Üzerine bir şeyler giyip onlara gitmeyi tercih etti ama bu da çok zordu onun için. Komşularının evinde tamamen yabancı ve savunmasız hissediyordu kendini. Sanki burada bulunmaması gereken devasa bir nesneydi ve herkes ona bakıyordu. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor, sıkılıyor, utanıyor ve hisettiği bu karmaşanın adını koyamıyordu. Kız ona gülümseyip "rahat ol lütfen, utanma, biz bu sokakta birlikte yaşıyoruz, aileden sayılırsın." dediğinde birlikte yaşamanın ne kadar zor ve aynı zamanda ne kadar da tatlı olduğunu hissetti. Korktu bundan.

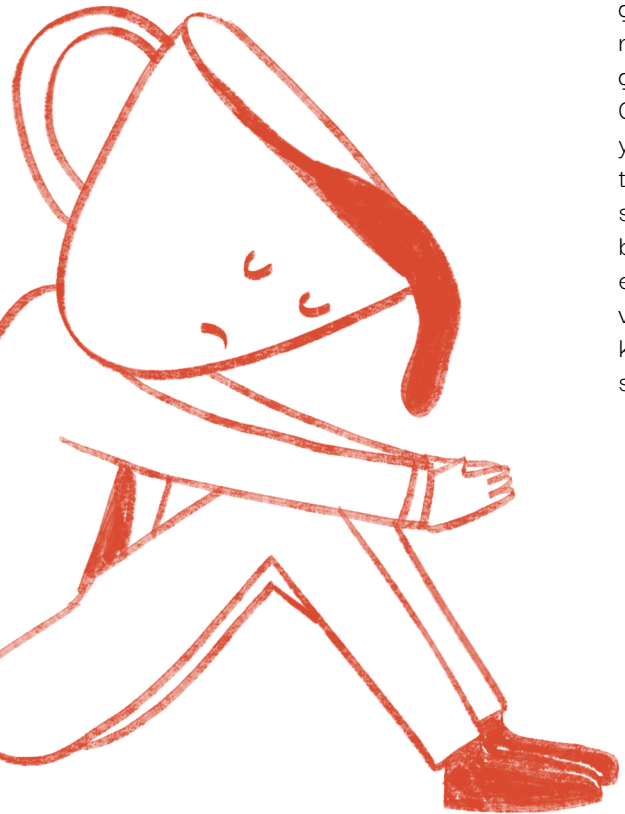
Bu tatlılığa kapılıp da alışırsa ve bunu herhangi bir şekilde yitirirse yaşayacağı çöküntüden korktu, içinde dehşet fırtınaları eserken o gülümseyip kahvaltısını yaptı, lokmalar boğazını yararak iniyordu sanki aşağıya. Aileyle siyasetten ve müzikten konuştu. Evin babası ona neden yalnız yaşadığını, ailesinin nerede olduğunu sorduğunda nefesi boğazına düğümlenmişti, dili döndüğünce anlattı başından geçenleri, gözleri doldu ama akmadı, sesi titredi ama toparladı kendini. Evin küçüğü gelip boynuna sarıldı. Yine de bırakmadı kendini. Alışmıştı hayatı boyunca duygularını dizginlemeye. Her duygu sıkıca bağlanmalı, serbest kalırsa hem sahibini hem de çevresindekileri mahveder düsturuyla büyümüştü bu topraklarda. Oysa tam da şu an, bu ailenin içindeyken ne de çok ihtiyacı vardı içini döküp ağlamaya.

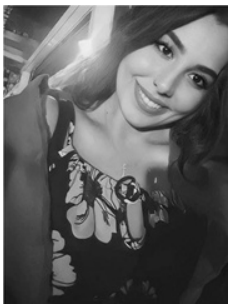
Ailesini yitirdikten sonra övüneceği çok şey yapmış, başarılı olmuş, şimdi yalnız olsa da bir zamanlar sevgilileri ve dostları olmuştu. Şimdi yalnızdı çünkü bu toplumda sevişmek çiftleşmek demekti, duygudan azade, içgüdüsel bir çiftleşme. Dostluklar maddiyat temelinde kuruluyordu, birbirine borç veren veya iş konuşan insanlar birbirlerine dostum diyorlardı. Anlamsızdı, içi boştu, tatmin etmiyordu adamı. Yalnızlığın konforunda, kendi ilkelliğiyle barışmış, ait ve sahip olmamanın hürlüğünde huzurluydu. İşe gitmediği günler don ve atletiyle evin içinde dolaşmak, tuvaletten sonra sifonu çekmemek, TV izlerken rahatça gaz çıkarmak, kirlenen çoraplarını koltuğun köşesinde bırakmak gibi başkalarının yanında sakınacağı bir rahatlığın içinde keyifliydi. Uzak bir ülkedeki ölü bir şairin dizelerini sıkça tekrarlardı böyle zamanlarda:

”...
Yalnızlığım benim süpürge saçlım
Ne kadar kötü kokarsak o kadar iyi
...”

Ama bu aile onun dengesini bozmuş, duygularına dokunmuştu. Sokağa çıktığında insanlar daha büyük bir samimiyetle sohbet ediyorlar, birbirleriyle ufaktan ufaktan ilgileniyorlar, siyaset, sanat, ekonomi dışında başka şeyleri de konuşuyorlardı. İş arkadaşları artık sadece ‘günaydın’ demiyor ‘nasılsın?’ diye de soruyordu, duymuyormuş gibi yapsa da o ‘nasılsın?’ sorusu tüm gün zihninde yankılanıyordu. Nasıldı? Bilmiyordu ki! Karmakarışıktı. Neden böyleydi? Bu karışıklık onun huyu muydu sonradan mı edinmişti bu özelliği, bunu da bilmiyordu. Tek bildiği şey, bu gürültücü ve konuşkan aile bu küçük kente taşındığından beri herkes birbirinin nasıl olduğuyla ilgilenmeye başlamıştı. Bu durum sinirini bozuyor, içinden ağlamak geliyordu.

O pazar sabahı kahvaltıdan sonra kaskatı olmuş vaziyette evine gitti. Yüzünü yastığa gömdü ve bağıra bağıra ağladı. Bu duruma son vermeli, eski yalnız, temassız, bağsız, köksüz, aidiyetsiz yaşamını geri almalıydı. Duygusuz, acısız ve sığ. İstediği sığ olmaktı, fazlası değil. Gece yarısından sonra eline aldığı benzin bidonuyla karşı eve yaklaştı, kapının önüne benzini dökmeye başlayacağı sırada evin babası kapıyı açtı ve hızlı bir hamleyle adama sarıldı. Boğuşmadı, itmedi, vurmadı. Bir babanın öz evladına sarılması gibi koruyarak, güç vererek sarıldı ve kulağına fısıldadı ”iyilik tohumu ruhunun toprağına ekildi bir kere, nereye gitsen seninle gelecek, tüm dünyayı da yaksan kendinden kaçamazsın evlat.”

FATOŞ SÜNBÜL
Fatossunbul

Bir Gün

Sana dokunacağım gün gelecek,
şehrin üzerine çöken sis dağılırken,
yasakların küle döndüğü sabahlarda;
adını fısıldadığım her karanlık gözlerinde aydınlığa kavuşacak.

Sana sarılacağım o gün,
sokaklar korkuyu değil, cesareti taşıyacak.
Gölgeler değil, insanların adımları konuşacak.

Bir ülkenin kalbi yeniden atmayı hatırladığında,
o direnişin tazeliğinde
seni sarıp boynunun kıyısına bir gözyaşı akıtacağım;
Shabnam gibi saf ve taze,
Gol gibi narin ve ince,
Navâ gibi sessiz bir ezgi taşıyan,
Mehr gibi sıcak bir şefkatle...
Bir anneyle bebeğinin ilk temasındaki kutsal yakınlık gibi,
Nûr-e Khâlis'te...

Ve bir gün,
barikatlar çiçeklere dönüşürken,
duvardaki sloganlar
bir halkın nefesine karışırken,
gökyüzü bile esareti reddederken,
seninle aynı çizgide,
aynı umudun içinde duracağım.
Bunu bir zaferin gururuyla değil,
yeniden nefes almayı öğrendiğimiz o
kırılgan anın
dinginliğiyle yapacağım.
Ve
gökyüzünün bile zincirlerini kırdığı bir anda,
seninle omuz omuza duracağım.
Bir gün...

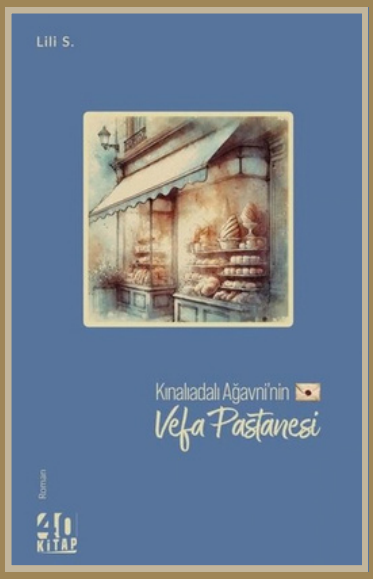

lorem sed risus ultricies tristique. Quis imperdiet massa tincidunt nunc pulvinar sapien et. Vel pharetra vel turpis nunc eget lorem dolor. Vel fringilla est ullamcorper eget.

id leo in vitae. Nec dui nunc mattis enim ut tellus elementum.

Ne Okumalı?

ZAMANSIZ TASARIMLAR

bābi

DESIGN

Zarafet detaylarda saklıdır.

Sade çizgiler, özenle seçilmiş dokular
ve size özel dokunuşlar...
Her detayın bir hikâye anlattığı tasarımlar için.

OTOMOBİL · MOTOSİKLET

ALY GARAGE

Araba ve motosiklet alım-satımında güvenilir adres.

+90 537 276 51 51

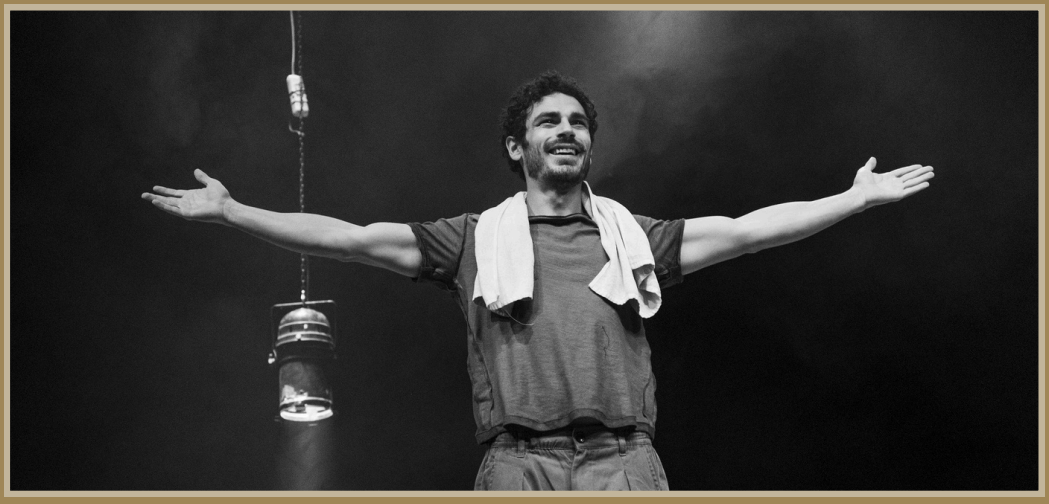
Instagram: @alygarage

lorem sed risus ultricies tristique. Quis imperdiet massa tincidunt nunc pulvinar sapien et. Vel pharetra vel turpis nunc eget lorem dolor. Vel fringilla est ullamcorper eget.

id leo in vitae. Nec dui nunc mattis enim ut tellus elementum.

Ne İzlemeli?

SELÇUK KARADAĞ
sadeceselcukkaradag

Şarkı Değişince

“Aaaa...” diyor anneannem. “Giyinmemişsin bile.”
Hemen odama koşuyorum. Üzerime, önünde Ninja Kaplumbağalar olan en sevdiğim tişörtümü ve geçen bayramda alınan şortumu giyiyorum. “Hazırlandım bile,” diyorum yüzümde kocaman bir sırıtmayla. Anneannemin mavi gözleri gülerken kısılıyor, tıpkı benim gibi.
“Mayonu da al yanına, denize girersin hem orada,” diyor ve ekliyor. “Hanife’nin torunu da gelmiş.”
Torunu da gelmiş, torunu da gelmiş, torunu da gelmiş...
Hanife teyzenin torununu önceki yazdan hatırlıyorum. Adı Eylül.
Benim yaşlarımda, o da benim gibi babasını hiç tanımamış. İkimizin de anneannesi babalarımızdan bahsederken aynı cümleyi kuruyor: “Şeytan görsün yüzünü.” Ama en önemlisi seviyorum, yani şöyle. Henüz çoğu şarkısını bilmiyorum ama Tarkan’ın Kış Güneşi’ni söylerken aklıma hep Eylül geliyor.
Anneannem tam kapıdan çıkarken koşa koşa banyoya gidiyorum, saçımı dayımın bizde unuttuğu briyantinle geriye yapıştırıyorum. Önümdeki bir pinçik saç, Süpermen’in saçı gibi öne doğru düşüyor. Seviyorum. Christopher Reeve gibi gülümsemeye çalışıyorum ama olmuyor. Olsun, diyorum içeriden. Dışarıdan anneannem bağırıyor, “Hadisene,” diye.
*
Bitez dolmuşundayız. Tıngır mıngır dolmuş, Bitez yoluna girdiğinde şoför at yarışı kanalını açıyor.
“Al eline kuponu, ara Nalkaponu.”
Okulda hepimizin ağzından düşmeyen reklam cümlesini duyunca istemsiz kıkırdıyorum. Sonrasında sunucu yarışacak atları sayarken en son Eylül diyor, belli ki şoför de Eylül’ü tutuyor. “Hadi be kızım,” diyor herkesin duyabileceği bir şekilde. “Ve yarış başlıyor...” cümlesiyle bir an bütün dolmuş Eylül’ü tutmaya başlıyoruz.
“Evet son dörtlüğe Eylül ilk sırada giriyor. Rüzgârkız hemen arkasında, üçüncü sırada bir boy farkla Yağız koşuyor. Yağız bir hamle yaparak Rüzgârkız’ı geçiyor, şimdi Eylül’ün hemen kuyruğunda. Yağız hızlanıyor, Eylül’le şimdi yan yana koşuyorlar. Son metreler ve sonuç fotofinişle belli olacak. Evet sonucun açıklanmasını bekliyoruz ve Yağız birinci geliyor, Eylül ikinci ve Rüzgârkız üçüncü...”
“Hay sizin ayağınıza,” diyor şoför radyoyu kapatırken ve sinkaflı bir küfür sallıyor. Anneannem, “Çüşşş, çocuk var!” diyor.
“Kusura bakma yengem,” diye cevap veriyor şoför. Ben biliyorum ki o küfrü, diyemiyorum da koltuğa iyice gömülüyorum.
Ferdi Tayfur’dan Fadime’nin Düğünü başlıyor, istemsiz bir şekilde içimden söylemeye başlıyorum.
“Müsait bir yerde inecek var,” diyor anneannem. Aslında demese de olur, plaja geldiğimiz için dolmuş bir anda boşalıyor. Anneannem yaşlılık lekesiyle dolu eliyle elimi tutuyor ve Hanife teyzenin evine doğru kocaman kaktüslerin olduğu bir yoldan yürümeye başlıyoruz.

Hanife teyzenin evi tam denizin kenarında. Denizle evi ayıran betondan bir yürüyüş alanı var. Bu alan aynı zamanda dalgakıran görevi de görüyor. İç avlusu cennet gibi, rengârenk, her çeşit çiçek var.
Hanife teyze bizi bahçenin kapısında karşılıyor. Eve girdikten sonra etrafa göz gezdiriyorum ama başka kimse varmış gibi gözükmüyor. Anneannem, "Hanife yok mu sizinkiler?" diye sorunca kalbimi onlarca yerden kıran o cevabı alıyorum.
"Valla Mazez (Muazzez) hiç sorma. Zaten üç günlüğüne geliyorlar İstanbul'dan. Onda da bizim oğlan (Eylül'ün dayısı) patronunun çocuğunu da getirmiş yanında. Çocuğun canı sıkılır, tekne turuna çıkaralım, hem bize de değişiklik olur, dedi. Zehra da (Eylül'ün annesi) Cennet koyuna da gidileceğini duyunca kabul etti."
"Cennet koyu mu?"
Oysa bizim cennetimiz bu bahçeydi, Eylül, diye geçiriyorum içimden.
Hanife teyze devam ediyor. "Biz burayı devrediyoruz bu arada Mazez. Oğlan beni İzmir'e alacak. Zaten deniz kenarı olduğundan hep romatizmalarım tutuyor burada. Dur çocuğa kurabiye koyayım, yeni çıkardıydım fırından."
Hanife teyzenin kurabiyelerini seviyorum. Muntazam ölçüde ay, yıldız, deniz kabuğu şeklinde kurabiyeler. Her birinden birer tane tabağa koyup çayla veriyor. Kurabiyeleri silip süpürüp birer tane daha isteyecekken, anneannem isteyeceğimi hissedip kolumu çimdikliyor.
*
Günün geri kalanını denizde geçiriyorum. Önceki yıl yüzme kursuna gittiğim için öğrendiğim bütün yüzme stillerini deniyorum. Ve kendimle iddiaya giriyorum. Şu taşın oraya kadar nefesimi tutup gidebilirsem Eylül hemencecik gelecek. Gidiyorum ama gelmiyor.
Bahçenin çıkışında Hanife teyze bizi uğurlarken Eylül ve annesi geliyorlar. Kapıdan ayaküstü sohbet ediliyor. Ben konuşmuyorum tabii. O sırada Eylül'ün dayısı da yanında bir çocukla yanımızdan geçip gidiyor. Geçerken de, "Yağız, bu kadar iyi dalmayı demek yüzme kursundan öğrendin. Nefesini de iyi tutuyorsun," diyor çocuğa.
"Yine mi Yağız?" diye soruyorum. Bu sefer herkes bana dönüp bakıyor. Meğer içimden söylememişim.
*
Dönüş yolunda, dolmuşta bu sefer Tarkan'dan Unutmamalı çalıyor, ben hüzünleniyorum. Ne çabuk unuttun beni Eylül, diye geçiriyorum içimden.
"Yarın da Torba'ya, Süheylalara gidelim mi? Hem torunu da gelmiş. Oynarsınız denizde," diyor anneannem.
Süheyla Teyze'nin torunu geliyor aklıma. Firdevs. Levent Yüksel'in Medcezir'ini dinlerken hep aklıma gelen torun; Firdevs, diye geçiriyorum içimden.
Anneanneme cevap veriyorum.
"Oluuuuuurrrrr."

EZGİ ÜLKÜ AYKUT

Kadın

Kadın, bir varoluş seremonisidir,
Gözlerinde geçmişin yankısı,
Ellerinde geleceğin haritası taşır.
Adımları, toprağı uyandıran bir ritim;
Her dokunuşu evrene yazılmış bir şairane dizim.

O, yaradılışın sessiz tanığı,
Görünmeyeni görendir çoğu zaman,
Kelimelerin sustuğu yerde konuşur,
Ve varlığıyla yeniden tanımlar hayatı,
Başlangıç ve son arasında asılı kalan o ince çizgiyi.

Kadın, zamanı eğip büken bir aynadır,
İçinde çağlar taşır,
Bir damla gözyaşında evreni saklar.
Acıyı yoğurur, nefreti eritip aşka dönüştürür,
Ve her çığlıkta yeni bir dünya doğurur.

Kadın, yalnız bir beden değildir,
Ruhunda saklıdır kainatın özü.
Onu anlamak, anlamaktır kendini,
Çünkü o, insanlığın ilk nefesidir,
Ve son umudu.

YAĞMUR AYAN
ayanyagmur95

Biraz da Sevgi Üzerine

Bilmekteyiz ki sevgi kavramının birçok tanımı bulunmaktadır. Sevgi, en genel tanımıyla; insanın bir kimseye ya da bir şeye karşı yakın ilgi ve bağlılık duymasıdır. Fakat soyut bir kavram olduğu için elbette ki özneldir. Bu yüzden toplumlara, kültürlere ve kişilere göre farklı tanımlamaları olabilir.
O halde sevgi ne değildir? Bunu tanımlayabilir miyiz? Bence evet.
Sanırım, sevgi ile en çok karıştırılan iki kelime: aşk ve şefkat
Aşk için sevginin başka bir biçimi diyebiliriz. Aşk, içinde tutkuyu barındırır, beğeni ve ilgi duymayla alakalıdır. Ayrıca eğer aşk kök salar ve büyürse sevgiye dönüşebilir. Bu yönden de daha kalıcı ve derindir.
Sevgi-aşk kavramları için gelin bakalım Erich Fromm ne der?
Olgunlaşmamış sevgi, "seni seviyorum çünkü sana ihtiyacım var." derken,
Olgunlaşmış sevgi, "sana ihtiyacım var çünkü seni seviyorum." demektir.
Bunun üstüne de bana daha fazla söz söylemek düşmez gibi.

Peki ya şefkat nedir? Neden sevgiden farklıdır?
Elbette ki şefkat de bir yandan sevgi ile ilgilidir. Sevmenin, korumanın ve merhamet etmenin birlikteliğidir. Şefkat, en çok da koruyup kollamaktır belki de. Bir bebeği, kimsesiz bir çocuğu, kurumakta olan bir ağacı, bakıma muhtaç hayvanları ancak şefkat, kollarıyla sarıp sarmalayabilir.
Öte yandan, yukarıda da belirttiğim gibi "şefkat" canlı bir varlığa karşı duyulur. Yani, cansız varlıklara karşı böyle bir duygudan söz edilemez. Bir eşyamızı çok sevebiliriz. Kalem kutumuz, kıyafetimiz, arabamız, evimiz, kitaplarımız sevdiğimiz ama şefkat yöneltmediğimiz 'şey'lerdir. Kendi değerini bilme, kendiyle barışık olma, varlığına özen gösterme vb. ise, öz sevgi ve öz şefkat ile alakalıdır. Basit bir şekilde ifade edersem; öz sevgi, kendi mutluluğunla ve iyiliğinle; öz şefkat, kendine verdiğin destekle, bakımla ve kibar davranışla alakalıdır.
Kısacası birini, bir şeyi veya kendimizi sevebiliriz.
Sevgi talep edilmez. Sevgi, bir bağımlılık değildir. Bana katılıyorsunuz diye umuyorum. Sevdiğimiz biriyle veya birileriyle beraberken keyif alırız. Ama aynı ortamda bulunmasak, onunla tensel temas kuramasak bile onu sevmeye devam ederiz. Talep edil(e)mez çünkü alınan bir şey değildir, verilir. Kişi içinde bir yerlerde, özünde barındırır onu. Bana kalırsa, yaşatmak ve mutlu etmek için en önemli şey sevgidir. Olmadığı yerde de hep bir şeylerin eksik kalacağını düşünürüm.
Sevgi paylaşınca güzel. Sevgi büyüdükçe güzel.
Hayat ise sevgi varken...

MERT CAN MANTAR
mertmantar3

Nedamet

Ruhumu perişan eden pişmanlık,
Geri getirmez ışıldayan gözlerini.
Merhametine muhtaç sevdam,
Durmadan savrulur yollarında her an.

Satılır pazarlarda üç kuruşa bu yüreğim,
Sarmasaydı dört bir yanını hasretin.
Ölü çiçekleri kokluyor ellerim,
Gayri sana nasıl dön derim...

Tanrının balla süslediği gülüşlerin,
Süzülürken saçlarının kıvrımından.
Zehre dönüştürdü çehreni dilim.
Gayri sana nasıl gül derim...

Hangi sağanak söndürebilir korkularımı?
Hangi yıldız yerini tutar gülüşlerinin?
Var mıydı yeryüzünde,
Yokluğunu dolduracak bir mucize?

Hangi gece, daha kara olur gözlerinden?
Hangi güneş ellerin gibi yakar tenimi?
Hangi derya unutturur seni bana?
Yokluğunda kalmaz dünyamda bir mana.

SAVAŞ AŞÇI
savasascii

Sayıklamalar II

Kaçan uçurtmasıydın çocukluğumun
Özgürce gökyüzünde süzülen
Dizleri kanayan o küçük çocuktum
Gözyaşlarını koluna silen

Muhtaç bir köpeğin gözleriyle
Çaresiz ve sadakatle bakıyorum
Su ve birkaç lokma ekmekle
Koca dünyaya sahip oluyorum

Bir şarkının gizli bir öznesisin
Adı söylenmeden bilinen
Yükselen göğe bakmak gibisin
Yüzün umudu tazeleyen

Kalbimdeki yerin cennet bahçesi
Tahtın en yüksek dağların zirvesi
Verdiğin huzur bir keşişin bilgeliği
Yüceliğin aşkın ulaşılmaz mabedi

Değince narin ellerin
Sazın inleyen tellerine
Sızlar taa içi yüreğimin
Kor olur ciğerim sesinle

Sesin çınladı kulağımda
Tınısı bir tokat yokluğunda
Hayalin gözümün önünde
Tek sen varsın özümde

O ses ki ilahi bir çağrı gibi
Kıskandırır bülbülü, gülü
Cemali bahar bahçe, çiçekli
Nurlu sureti, bahçemin sümbülü

Bülbül böyle aşkla şakımaz
Dere böyle coşkun çağlamaz
Ağaçlar böyle rengarenk açmaz
Güneş umutlu ışıklar saçmaz

Gelişin yeni bir çağ başlatır
Gülüşün kalpte devrim yaşatır
Bakışın dünyamı aydınlatır
Sevişine bin ömür adanır

Beklemeyi ekilen ekin bilir
Mevsimini bekleyen ekinim
Hasadı toplayacak çiftçi bilir
Toprağımsın tek sana aitim

Perde gibi gözlerime indiğinde
Güneş kayboldu renklerinde
Tenim pamuk tenine değdiğinde
Kışım bahar oldu gül bahçemde

Sözlerim kadim bir medeniyetin
Bugün unutulmuş aşk sözcükleri
Kulak ver sese güçlüdür dirayetin
Anlayana şifadır sesin öpücükleri

Kısaydı saçların, acılarda uzadı
Mevsim döndü günler yas'landı
Ruhun toprak altında bir mezardı
Bilsen gönlüm gönlüne şifaydı

Çiçek açmayan bir kaktüs olacağına
Kır çiçeği olmanı dilerdim
Susuzluktan sararmış yapraklarına
Can veren su olmayı isterdim

Nedir sürekli bu yağmur kokusu
İçimi burkan bir bulut tortusu
Gözlerin geceleri ateş böceği
Bambaşka bir umudun pırıltısı

Seni nadir bir çiçek gibi
Verimli topraklarıma ektim
Güneş ve suyla doya doya
Bana açacağın günü bekledim

Cumbamda, dünyadaki tek Udumbara
Ben tek sana adanmış bir Sangha
Kalbim mutluluk, eşiğinde durma
İçeri bir adım at nedir hiç sorma

İçerisi yaşam içerisi kaynak
Gürül gürül akan bir hayat
Gir içeri kalbini akışa bırak
Derini yaşa sığlığa inat

Gökteki altın portakal seni görse
Soyunup sana özünü sunar
Gri, mavi, hilal ya da dolunay
Her gün sırayla sana doğar

Kokun şakaklardan buruna turunç kokusu
Havan mis kokulu ferah bir bahar havası
Gülüşün aşkın sevdanın en büyük utkusu
Ruhunun yaydığı en güzel çiçek rayihası

Say ki ölmeye yüz tutmuş bir dili
Nesli tükenmekte olan bir türü
Tortusu kalmış Aşk denen dini
Yaşatmaya çalışan ben son fani

Zaman senin pamuk ellerinde miydi
Yoksa bize vuran zamanın elleri miydi
Badem gözlerin birden gözlerime değdi
Giremediğim kalbin tek dileğimdi

Tek Dileğim Sen...

ESRA KOYUNCU
imza__e

ayarsız mesafe

kalemim
oynatamadığım
yerden
kırılıyor

dünya soğuyor
buz gibiyiz

soğuyan
parmaklarımda
nehirler
donuyor

dünya doluyor
“sus” gibiyiz

üstü açılmış
kalabalıklardan
birinden diğerine
atlamayalı
uzun zaman
oldu

erken çağırılan
her bir bedeni
günlere bölünmüş
yaşlarla uğurlattı
zaman

işte bu yüzden
denk gelmemeliyiz
bundan böyle
biz

daha fazla
sulandırmadan
bu ayarsız
mesafeyi

kopçasını çözmeden
gözlerimde
dünya

maskarası
olmadan histeri
nöbetlerinin

denk gelmemeliyiz
birbirimize
biz

–kendim ve biz

RÖPORTAJ

SANEM BORA

DüşArt

SAVAŞ AŞÇI

> *Ben, kadınların birbirlerinin rakibi değil, yol arkadaşı olması gerektiğine inanıyorum. Bir kadının başarısı başka bir kadına cesaret verdiğinde gerçek bir dönüşüm başlar.*

SANEM BORA

Düş Art Okur Yazar Çizer Platformu olarak iş yaşamındaki kadınlara platformumuzda yer vermek istiyoruz. Konuklarımızın iş yaşamındaki yolculuklarını aktararak özellikle çalışma hayatına henüz adım atamamış veya ailesel nedenlerle dezavantaj yaşayan kadınlara ilham vermeyi ve onları teşvik etmeyi amaçlıyoruz.

Bugün Beşiktaş Jimnastik Kulübü Üyelik ve Sicil Kurulu Üyesi Sanem Bora ile birlikteyiz. Merhaba Sanem Hanım.

Merhaba. Hoş buldum. Öncelikle bu güzel davetiniz ve kadınların iş yaşamındaki yolculuklarına alan açtığınız için çok teşekkür ederim. Kendi deneyimlerimi paylaşmak benim için çok kıymetli. Eğer anlattıklarım bir kadının hayatına dokunur, ona cesaret verir ya da yolculuğunda yalnız olmadığını hissettirirse bundan büyük mutluluk duyarım. Düş Art Okur Yazar Çizer Platformu aracılığıyla sizlerle bir arada olmaktan ve bu samimi söyleşinin parçası olmaktan büyük memnuniyet duyuyorum.

Öncelikle kısaca, Sanem Bora kimdir? Bize biraz kendinizi anlatır mısınız? İş yaşamına ilk adımlarınızı attığınız anlardan kısaca bahsedebilir misiniz? Daha öncesinde eğitim yıllarınızla ilgili söylemek istediğiniz bir şey varsa onu da aktarabilirsiniz. Sizi buraya getiren yolculuk nasıl başladı?

Ben, Sanem Bora. Yirmi yılı aşkın süredir kurumsal iletişim, iş geliştirme, operasyon ve yönetim alanlarında çalışan; insan ilişkilerinin, ekip ruhunun ve ortak bir amaç için üretmenin gücüne inanan bir yöneticiyim. Meslek hayatım boyunca farklı sektörlerde ve farklı sorumluluklarda yer aldım. Her görev, bana yalnızca mesleki deneyim değil; insanı anlamayı, krizleri yönetmeyi, çözüm üretmeyi ve değişen koşullara uyum sağlamayı da öğretti.

Bugün Beşiktaş Jimnastik Kulübü Üyelik ve Sicil Kurulu Üyesi olarak görev yapıyorum. Aynı zamanda uzun yıllardır gönüllülük temelinde çalışmalarını sürdüren ERDODER'de İkinci Başkanlık görevini yürütüyorum. Özellikle kadınlar, çocuklar, sağlık ve sosyal dayanışma alanlarında fayda üreten projelerin içinde olmak benim için yalnızca bir görev değil, hayatımın önemli bir parçası.
İş yaşamına adım attığım ilk günden itibaren sorumluluk almaktan, yeni şeyler öğrenmekten ve gerektiğinde yeniden başlamaktan hiç çekinmedim. Beni bugün bulunduğum noktaya getiren yolculuğun temelinde çalışkanlık, mücadele gücü, merak, insan ilişkilerine verdiğim önem ve yaptığım her işe değer katma isteği var. Ben kendimi ulaştığı yerle yetinen biri olarak değil; hâlâ öğrenen, gelişen ve yeni hedeflere doğru yürüyen bir kadın olarak tanımlıyorum.

Beşiktaş Jimnastik Kulübü gibi köklü bir camianın, köklü bir kültürün parçası olmak, bu çatı altında çalışmak sizin için ne ifade ediyor?

Beşiktaş Jimnastik Kulübü'nün bir parçası olmak benim için yalnızca bir görev ya da unvan değil; büyük bir aidiyet, gurur ve sorumluluk anlamına geliyor. Beşiktaş, 1903'ten bu yana yalnızca sportif başarılarıyla değil; duruşu, mücadele ruhu, değerleri ve güçlü taraftar kültürüyle de Türkiye'nin en önemli camialarından biri olmuştur.
Üyelik ve Sicil Kurulu'nda görev yaparken bu köklü mirası gelecek kuşaklara doğru ve sağlam bir şekilde aktarmanın sorumluluğunu hissediyorum. Çünkü üyelik, bir kayıt işleminin çok ötesinde, insanların Beşiktaş ile kurduğu gönül bağının kurumsal bir kimliğe dönüşmesidir. Özellikle çocuklarımızın ve gençlerimizin GenBeşiktaş ile bu büyük ailenin bir parçası olması, aidiyet duygusunu küçük yaşta kazanması benim için çok kıymetli.
Böylesine büyük bir camianın içinde kadın kimliğimle yer almak, fikir üretmek ve sorumluluk üstlenmek de ayrıca gurur verici. Burada attığımız her adımda Beşiktaş'ın geçmişine saygı duymak, bugününe katkı sağlamak ve geleceğine değer bırakmak gerektiğine inanıyorum. Benim için Beşiktaş, yalnızca bir spor kulübü değil; hayatın içinde taşıdığımız güçlü bir kültür ve nesilden nesle aktarılan büyük bir sevdadır.

RÖPORTAJ

SANEM BORA

“İş yaşamında kadın” dediğimizde sizin aklınıza ilk olarak ne geliyor?

“İş yaşamında kadın” dediğimizde benim aklıma öncelikle güç, emek, üretkenlik ve çok yönlülük geliyor. Kadınlar iş hayatında yalnızca kendilerine verilen görevleri yerine getiren değil; olaylara farklı açılardan bakabilen, çözüm üreten, dönüştüren ve bulundukları kuruma değer katan önemli bir güçtür.

Ancak kadınların bu gücü ortaya koyabilmek için çoğu zaman erkeklerden daha fazla mücadele etmek ve kendilerini tekrar tekrar kanıtlamak zorunda kaldıklarını da biliyoruz. İş hayatı ile aile sorumluluklarını aynı anda yürütmeye çalışırken görünmeyen pek çok yükü de üstleniyorlar. Buna rağmen çalışmaya, üretmeye ve hedeflerinin peşinden gitmeye devam ediyorlar.

Ben, kadınların birbirlerinin rakibi değil, yol arkadaşı olması gerektiğine inanıyorum. Bir kadının başarısı başka bir kadına cesaret verdiğinde gerçek bir dönüşüm başlar. İş yaşamında kadın olmak benim için yalnızca bir meslek sahibi olmak değil; kendi ayakları üzerinde durmak, kararlarını özgürce verebilmek ve arkasından gelen kadınlara daha açık bir yol bırakmaktır.

Kadın olarak iş yaşamında karşılaştığınız en büyük zorluk neydi? Ya da kadın olduğunuz için kendinizi daha fazla kanıtlamak zorunda hissettiniz mi?

Evet, kadın olduğum için kendimi daha fazla kanıtlamak zorunda hissettiğim dönemler oldu. Özellikle karar alma mekanizmalarının ve yönetim kadrolarının ağırlıklı olarak erkeklerden oluştuğu ortamlarda, bir kadının fikrinin kabul görmesi için bazen daha hazırlıklı, daha kararlı ve daha ısrarcı olması gerekebiliyor. Aynı yetkinliğe sahip olsanız bile önce yeterliliğinizi göstermeniz, ardından sözünüzün ağırlığını kabul ettirmeniz beklenebiliyor.

Benim için en büyük zorluklardan biri de iş yaşamındaki sorumluluklarla anneliği ve aile hayatını dengede tutmak oldu. Kadınlardan hem işinde başarılı olması hem ailesiyle ilgili hiçbir sorumluluğu aksatmaması bekleniyor. Bu görünmeyen yük, zaman zaman yorucu olsa da bana güçlü bir planlama, kriz yönetimi ve çözüm üretme becerisi kazandırdı.

Yaşadığım zorlukların beni geri çekmesine izin vermedim. Çalışarak, üreterek ve sonuçlarla konuşarak kendime alan açtım. Bugün geldiğim noktada kadınların kendilerini sürekli kanıtlamak zorunda kalmadıkları; başarılarının cinsiyetlerinden bağımsız olarak değerlendirildiği bir iş yaşamının mümkün olduğuna inanıyorum. Bunun için kadınların daha görünür olması, dayanışması ve karar mekanizmalarında daha fazla yer alması gerekiyor.

Çok zorlandığınız, vazgeçecek noktaya geldiğiniz oldu mu? Böyle bir anda devam etme motivasyonunuz ne oldu veya böyle bir durumda motivasyonunuz ne olurdu?

Elbette çok zorlandığım, yorulduğum ve “Artık devam edemeyeceğim” dediğim dönemler oldu. Hem iş yaşamında hem de gönüllülük çalışmalarında insan bazen büyük bir sorumluluk üstlenirken kendisini yalnız hissedebiliyor. Verdiğiniz emeğin karşılığını hemen görememek, haksızlıklarla karşılaşmak ya da her şeyi aynı anda yetiştirmeye çalışmak vazgeçme noktasına getirebiliyor.

Böyle zamanlarda önce kısa bir süre durup neden başladığımı hatırlıyorum. Yaptığım işin bir insana, bir çocuğa veya bir kuruma sağladığı faydayı görmek bana yeniden güç veriyor. Ailem, çocuklarım, yol arkadaşlarım ve bana güvenen insanlar da en önemli motivasyon kaynaklarım arasında. Özellikle çocuklarıma, zorluklar karşısında vazgeçmeyen ve yeniden ayağa kalkabilen bir anne örneği bırakmak istiyorum.

Hayat bana güçlü olmanın hiç yorulmamak anlamına gelmediğini öğretti. Bazen dinlenmek, destek istemek ve yeniden başlamak da gücün bir parçasıdır. Bu nedenle zorlandığımda vazgeçmek yerine yöntemimi değiştiriyor, kendime yeni bir yol açıyor ve daha sağlam adımlarla devam ediyorum.

RÖPORTAJ

SANEM BORA

Spor dünyasının daha çok erkek egemen olduğu yönünde bir algı var. Belki son on yıldır, belki de çeyrek asırdır kadınları hem sporcu hem de spor dünyasında çalışan profesyoneller olarak daha fazla görmeye başladık. Sizce "erkek egemen" algısı değişti mi?

Spor dünyasının uzun yıllar erkek egemen bir yapıya sahip olduğu bir gerçek. Ancak son dönemde kadın sporcuların başarıları, kadın yöneticilerin daha görünür olması ve kulüplerin bu konuda attığı kurumsal adımlar sayesinde bu algı değişmeye başladı.

Biz de Beşiktaş Jimnastik Kulübü olarak kadınların yöneticilik alanında daha fazla yer almasını, karar süreçlerine etkin biçimde katılmasını ve kendilerini bu yapının gerçek bir parçası olarak hissetmesini önemsiyoruz. Bu yaklaşımı yalnızca bir temenni olarak bırakmadık; tüzüğümüzde yapılan düzenlemelerle somutlaştırarak kurumsal bir zemine taşıdık.

Bunun çok kıymetli ve geleceğe yön veren bir adım olduğuna inanıyorum. Kadınların sporun her alanında, özellikle yönetim ve karar mekanizmalarında daha güçlü biçimde yer almasıyla bu dönüşümün hızlanacağını düşünüyorum.

Beşiktaş Jimnastik Kulübü farklı spor branşları olan büyük bir camia. Böylesine büyük organizasyonların içerisinde kadınların daha çok yer alması, daha çok söz sahibi olması için neler yapılmalı?

Öncelikle kadınların yönetim ve karar mekanizmalarında yer alması bir tercih ya da temenni olmaktan çıkarılarak kurumsal bir politikaya dönüştürülmeli. Bu politikalar süreklilik göstermeli; kadınların yalnızca sayısal olarak temsil edilmesini değil, yöneticilik alanında sorumluluk üstlenmesini ve karar süreçlerinde etkin olmasını da güvence altına almalı.

Ancak yalnızca kadınlara yer açmak yeterli değil; fikirlerinin dinlendiği, karar süreçlerine katılabildikleri ve yetkinliklerini gösterebildikleri bir çalışma ortamı da oluşturulmalı. Görevlendirmelerde cinsiyet değil; liyakat, deneyim, emek ve yetkinlik esas alınmalı. Genç kadınlara staj, eğitim, mentorluk ve proje sorumluluğu gibi gelişim olanakları sunularak yöneticiliğe uzanan yolları desteklenmeli.

Kadınların yalnızca temsil edildiği değil, gerçekten söz ve karar sahibi olduğu yapılar kurulduğunda spor dünyasının daha kapsayıcı, üretken ve güçlü olacağına inanıyorum. Çünkü kadınların bakış açısı ve yönetim gücü, büyük organizasyonlar için bir tamamlayıcı değil, vazgeçilmez bir değerdir.

Sporun organizasyon tarafında çalışmak isteyen genç kadınlara bir şey söyleyecek olsanız, bu ne olurdu?

Öncelikle kendilerine inanmalarını ve spor dünyasını yalnızca saha içinden ibaret görmemelerini söylerdim. Bir spor kulübünün arkasında iletişimden pazarlamaya, üyelik süreçlerinden organizasyona, finanstan hukuka ve teknolojiye kadar çok geniş bir çalışma alanı bulunuyor. Genç kadınlar ilgi duydukları alanı belirlemeli, kendilerini o konuda geliştirmeli ve deneyim kazanabilecekleri her fırsatı değerlendirmeli.

Spor dünyasının dinamiklerini öğrenmek, gündemi takip etmek, güçlü iletişim kurabilmek ve ekip çalışmasına açık olmak çok önemli. Gönüllü projelerde, staj programlarında veya küçük görevlerde yer almaktan çekinmesinler. Bazen kariyerin en değerli kapıları, önemsiz gibi görünen küçük bir sorumluluğu büyük bir özenle yerine getirmekle açılır.

Kendilerini ifade etmekten, fikir üretmekten ve sorumluluk üstlenmekten korkmasınlar. Bulundukları ortama uyum sağlarken kendi kimliklerinden ve değerlerinden vazgeçmesinler. Kadın oldukları için kendilerini eksik ya da geride hissetmesinler; çünkü spor organizasyonlarının kadınların bakış açısına, emeğine ve yönetim gücüne ihtiyacı var. Cesaretle ilk adımı atsınlar; yol, yürüdükçe mutlaka açılacaktır.

“Ne olursa olsun kendi ayaklarının üzerinde dur.”

Kariyeriniz boyunca hiç unutmadığınız bir tavsiye var mı ya da ilham aldığınız biri veya bir şey oldu mu?

Hayatım boyunca unutmadığım en önemli öğüt, “Ne olursa olsun kendi ayaklarının üzerinde dur” sözü oldu. Bu cümle benim için yalnızca ekonomik bağımsızlığı değil; kendi kararlarını verebilmeyi, sorumluluk almayı ve zorluklar karşısında yeniden ayağa kalkabilmeyi ifade ediyor.

Hayatımda bana ilham veren, gücünü her zaman arkamda hissettiğim çok kıymetli kadınlar var. Bunların başında annem Nesrin Kurtoğlu geliyor. Ondan aldığım güç, bugün olduğum kadının temelini oluşturdu. Vizyonu, hayat görüşü ve topluma fayda sağlama konusundaki kararlılığıyla Dernek Başkanımız Canan Göztepe de bana her zaman ilham veren çok değerli bir yol gösterici oldu. Başarılarını gururla takip ettiğim, desteğini daima yanımda hissettiğim yakın dostum Merve Mollamehmetoğlu ise sanayi dünyasındaki güçlü kadın varlığının en kıymetli temsilcilerinden biri. Cesareti, başarıları ve ışığıyla bana kadınların istedikleri her alanda güçlü bir şekilde var olabileceklerini hatırlatıyor.

Sanata ve işine duyduğu aşkla, çalışma azmi ve neşesiyle beni her zaman yaşam enerjisiyle dolduran canım Merve Sevi de hayatımdaki çok özel kadınlardan biri. Derneğimizin eski İkinci Başkanı, bugün ise her nefesimde yanımda olan, hayatımın her anını paylaştığım yol arkadaşım Emel Bilenoğlu’nun dostluğu, desteği ve dayanışması da benim için tarifsiz bir güç.

Bu kadınların her biri bana farklı yönleriyle ilham verdi; güçlü olmayı, üretmeyi, mücadele etmeyi, neşeyi kaybetmemeyi ve kadın dayanışmasının ne kadar kıymetli olduğunu öğretti. Ben, bir kadının arkasındaki en büyük güçlerden birinin yine başka kadınların sevgisi, inancı ve desteği olduğuna yürekten inanıyorum.

Şimdi biraz konuyu değiştirmek istiyorum. En sevdiğiniz yazarlar ve kitaplar hangileri?

Okuma dünyamı tek bir yazarla ya da türle sınırlandırmıyorum. Haruki Murakami’nin kendine özgü atmosferini, Erich Fromm’un insanı ve toplumu sorgulayan düşünce dünyasını, Elif Şafak’ın farklı kimlikleri ve kültürleri bir araya getiren anlatımını seviyorum. Erol Mütercimler’in ise tarih, siyaset ve güncel gelişmelere ışık tutan kitaplarının hemen hemen tamamını ilgiyle takip ediyorum. Güncel yayımları okumaya çalışırken Nobel Edebiyat Ödülü alan yazarları da yalnızca ödülü kazandıkları yılın eseriyle sınırlı kalmadan, geçmişte yayımlanan kitaplarına doğru giderek tanımayı seviyorum. Bir yazarı tek bir kitabıyla değil, zaman içinde geçirdiği düşünsel ve edebî dönüşümle birlikte okumak bana daha anlamlı geliyor.

Siyasi ve felsefi eserlerin yanı sıra gerçek yaşam öykülerini, tarihî olayları ve toplumların dönüşümünü anlatan sosyolojik kitapları da seviyorum. Ancak bütün bunlar zaman zaman insanı karamsarlığa sürükleyebiliyor. Böyle dönemlerde araya beni günlük gerçekliğin dışına çıkaran, başka hayatlara ve dünyalara taşıyan romanlar koyuyorum. Gregory David Roberts’ın Shantaram adlı eseri, beni bambaşka bir dünyaya götüren ve uzun süre etkisinde bırakan kitaplardan biridir. Benim için okumak; öğrenmenin, sorgulamanın ve bazen de hayatın ağırlığından uzaklaşıp başka âlemlerde nefes almanın bir yoludur.

“Bir filmi benim için değerli kılan (…) bana ne hissettirdiği ve bende nasıl bir iz bıraktığıdır.”

Sanem Bora kimleri dinler, kimleri veya neleri seyreder? Sevdiğiniz müzisyenler, oyuncular ve filmler hangileridir?
Müzik tercihim ruh hâlime göre değişse de müzik, benim için yalnızca fonda çalan bir ses değil; hatıraları canlandıran, duygularıma eşlik eden ve enerjimi değiştiren güçlü bir yol arkadaşıdır. Çocukluğum Türk sanat müziği ve Türk halk müziği dinleyerek geçti. Babam saz çalardı ve Eskişehir’de bir koroda yer alırdı. Bu nedenle müziğin evimizde ve çocukluk hatıralarımda çok özel bir yeri vardır. Özellikle Zekai Tunca’yı dinlediğimde bir anda çocukluğuma dönerim.
Lise yıllarımda bir rock grubunda solistlik yaptım ve basgitar çaldım. Aynı dönemde Eskişehir’de radyoda DJ’lik yapmam, farklı müzik türlerini yakından tanımamı sağladı. Bu yüzden müzik zevkimi tek bir türle sınırlandırmam mümkün değil. Pop müzikten alaturkaya, Türk sanat müziğinden Latin ezgilerine, rock’tan 80’ler ve 90’ların unutulmaz şarkılarına kadar geniş bir müzik dünyam var. Her şarkının bende farklı bir hatırası ve yeri bulunuyor.

Sertab Erener, Işın Karaca, Burcu Güneş, Celine Dion ve Adele gibi güçlü kadın seslerini çok seviyorum. Latin ezgileri ve rock müzik de beni benden alır. Beni bir gün Teoman ya da Kenan Doğulu, başka bir gün Lenny Kravitz veya Marc Anthony dinlerken bulabilirsiniz. Bazen enerjimi yükselten hareketli şarkıları, bazen geçmişe götüren melodileri, bazen de sakinleşmemi sağlayan dingin eserleri tercih ederim.

Sinemada ve televizyonda ise beni düşündüren, güçlü karakterlere yer veren ve bittikten sonra zihnimde yaşamaya devam eden yapımları seviyorum. Gerçek yaşam öyküleri, biyografiler, dönem filmleri, toplumsal meseleleri ele alan hikâyeler ve güçlü kadın karakterler özellikle ilgimi çekiyor. Bunun yanında hayatın yoğunluğundan uzaklaştıran, beni güldüren ve keyif veren yapımlara da her zaman yer var.

İçinde Sarp Apak ya da Demet Akbağ’ın olduğu yapımlar beni çoğu zaman hem eğlendirir hem de keyiflendirir. Meryl Streep’in güçlü oyunculuğunu, Bradley Cooper’ın canlandırdığı karakterleri ve Keanu Reeves’in kendine özgü duruşunu da severek takip ederim. Oyuncularda yalnızca yeteneğe değil, canlandırdıkları karaktere kattıkları ruha ve inandırıcılığa bakarım. Bir filmi benim için değerli kılan, ne kadar büyük bir yapım olduğu değil; bana ne hissettirdiği ve bende nasıl bir iz bıraktığıdır.

“Bir de mutlaka kendilerine bir sahne bulsunlar ve alkışlanma duygusunu yaşasınlar.”

Son olarak, iş yaşamına girecek veya henüz yolun başında olan kadınlar için neler söylemek istersiniz?
Bu, Japonya’da üniversite eğitimi gören 21 yaşındaki kızıma da sıklıkla cevapladığım bir soru. Bugünün gençleri, önlerindeki sayısız seçenek ve imkân nedeniyle zaman zaman yön karmaşası yaşayabiliyorlar; hatta kendilerini altı ayda bir başka bir yola yönelmek isterken bulabiliyorlar. Bunda da çok haklılar. Çünkü dünya artık bizim gençliğimizdeki gibi yavaş ilerlemiyor; sistem sürekli değişiyor ve hayat her an yeni imkânlarla, yeni mesleklerle ve yeni beklentilerle şekilleniyor.

Onlara öncelikle “hayır” diyebilme yetilerini kaybetmemelerini öneriyorum. Bir alan popüler olduğu ya da herkes o yöne koştuğu için peşinden gitmesinler. Kendi hedeflerini belirlesinler ve o hedefe doğru ilerlerken, her zorlukta hedeflerini değiştirmek yerine hedefe giden yolu kendileri için daha anlamlı ve güzel hâle getirmeye çalışsınlar. Elbette hayat içinde yön değişebilir; ancak bu değişim bir akımın etkisiyle değil, insanın kendisini daha iyi tanımasıyla gerçekleşmeli.

Hobilerine mutlaka önem versinler. Çünkü hobiler yalnızca boş zamanı değerlendirmek için değil; insanın yaratıcılığını, cesaretini ve kendisiyle kurduğu bağı güçlendirmek için de çok değerlidir. Mesleğimiz zaman içinde değişebilir ama severek yaptığımız şeyler bizi hayata bağlar ve çoğu zaman iş yaşamımıza da bambaşka bir bakış açısı kazandırır.

Bir de mutlaka kendilerine bir “sahne” bulsunlar ve alkışlanma duygusunu yaşasınlar. Bu sahnenin mutlaka ışıkları ve perdesi olması gerekmiyor. Bazen bir toplantı masası, bazen bir merdiven başı, bir spor müsabakası, okunan bir şiir ya da çalınan küçücük bir müzik tınısı da insanın sahnesi olabilir. Güçlü oldukları bir yönlerini, derecesi ne olursa olsun, başkalarıyla paylaşsınlar ve emeklerinin karşılığında alkış alsınlar.

Başarı tek bir ölçüyle değerlendirilemez. Ancak görülmek, takdir edilmek ve alkışlanmak insana daha iyisini yapma isteği verir. Genç kadınların kendi seslerini bulmalarını, o sesi duyurmaktan çekinmemelerini ve hayatın hangi alanında olursa olsun kendi sahnelerine cesaretle çıkmalarını diliyorum.

Bizi kabul edip zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.
Ben teşekkür ederim. Kadınların iş yaşamındaki yolculuklarını görünür kılan, deneyimlerini paylaşmalarına imkân veren böyle değerli bir çalışmada bana da yer ayırmanızdan büyük mutluluk duydum. Umarım bu söyleşi, yolun başındaki kadınlara cesaret verir ve kendi güçlerini keşfetmeleri için küçük de olsa bir ışık olur. Düş Art Okur Yazar Çizer Platformu’na çalışmalarında başarılar diliyorum.

SANAT,
DÜŞLEMEKLE
BAŞLAR.

Teşekkürler

MURAT ÖZTÜRK
EBRU DOĞUSOY
SELCAN SARIALTIN
CAFER ŞEN
AYŞEGÜL ÇELİK
TUĞÇE SÖĞÜT
NURAY ACAR
ALİ HAKAN ÖZBEK
SEDA ARSLAN
ESRA KOYUNCU
ALİ EFE ÇAĞLAYAN
YAĞMUR AYAN
SERTAÇ TOPUKSAL
AYKUT TOPUKSAL
AYTAÇ TOPUKSAL
AHMET KURT
TUĞÇE ÖZBOYACI
DUYGU ERGİN
YASİN DEDEBEKİROĞLU
CEREN ŞAHİN
EMRE ÖZTUNA
MERT YILDIZ
NEVİN ULUSOY
TÜLİN ECEM TURHAN
BUKET KOVANCI
EBRU AKTEN
EFE TURHAN
KEREM PAKYÜREK
BERFİN KAPLAN
DEMET KUZGÖL
DİDEM ÇERÇİL
FIRAT TOLGA
BURAG KARAYAN
EMRE KARAKURT
CEM VARDARLI
UMUT SİLE
ATAKAN KÖSE
GÜRKAN YILDIZ
PANDELİ FARASOPULO
BURAK SARAYLI
ONUR YAZICIOĞLU
GÖKHAN KANAT
TANİEL GÜDER
KAAN TOKEL
HAMDİ İLKAY OĞUZ
CENK FERZAT ÖZBİNGÖL

Dergiye katkınız için teşekkürler

DüşArt® OKUR YAZAR ÇİZER PLATFORMU

Brew Lab
SPECIALITY
COFFEE SHOP

Her fincanda bir hikâye.

Özenle seçilmiş çekirdekler, ustalıkla demlenmiş kahveler.
Sayfalar arasında mola vermek için
en güzel fincan Brewlab'de.

BU SAYIYA DESTEK VERENLER

ALY GARAGE

bābi DESIGN

Brew Lab SPECIALITY COFFEE SHOP

ASMALI SAHNE